

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

16. ÅRGANG NR. 5 DECEMBER 2002

Bristede illusioner

Blot fire måneder efter at regeringen besluttede at nedlægge Nævnet for Etnisk Ligestilling, foreslog et udvalg under Integrationsministeriet at oprette et nyt etnisk nævn med udvidede beføjelser. Det skal ske for at leve op til et EU-direktiv om ligebehandling uanset race og etnisk oprindelse, som Danmark skal have omsat til lov inden næste sommer. Også Menneskerettighedscentret gik reelt styrket ud af regerings-skiftet, igen med Morten Kjærum som leder, denne gang endda autoriseret med stemplet "uafhængig" af den selvsamme regering, der måske især kom til magten på at få hans slags fjernet som offentligt blåstemplede indpiskere.

VK-regeringen, som søger at tilfredsstille EU-partnerne 110%, og som aldrig vil bryde med FN-konventionernes undergravende diktater, er således ikke alene ingen forbedring i forhold til den tidligere regering. Den sætter trumf på sidstnævntes svig og løber fra sine – godt nok noget diffuse – løfter om et brud med fremmedkursen. Dansk Folkepartis forhåbninger om et regeringsopgør med smagsdommerne og den politiske

kriminalisering er i hvert fald på det væsentligste område, fremmedspørgsmålet, således blevet gjort frygtelig til skamme. Situationen er så meget desto farligere, som en stor del af folket nu virkelig tror, at der bliver gjort noget mod islamiseringen og for, at danskerne forbliver suveræne herrer i eget hus. Intet kunne altså være mere forkert.

I et historisk perspektiv vil det nok engang diskuteres, om perioderne Anker Jørgensen/Poul Nyrup eller Schlüter /Anders Fogh var de mest skæbnesvangre i danmarkshistorien. Konsensus vil nok lægge sig fast på de sidste, fordi i det mindste bedraget her var størst. Men det er jo også en slags format.

Forhåbentlig bliver Dansk Folkepartis dom over blokloyaliteten her

efter, når regnskabet efter et års Fogh-regime som lovet bliver gjort op. Svælget mellem det nationale alternativ og de "moderne" borgerlige liberalister og super-internationalister er simpelthen så dybt, at mulighederne får at slå holdbar bro over det kræver tungere overvejelser.

Integrationsnaivisme

Mange rosende ord er blevet Kåre Bluitgens nye bog til del, mens hans viden om islamiseringens uhyrligheder er større end hans erkendelse af de nødvendige løsningers radikalitet.

Side 3.

Femte kolonne

Det såkaldte Islamisk-Kristent Studiecenter accepterer i sin bestyrelse medlemmer, der åbenlyst går ind for omstyrningen af Vestens samfund til fordel for islams totalitarisme.

Side 5.

EU-hjernevask

Fremmedkritiske ytringer og fri historieforskning skal strafbelægges, e-post skal overvåges og indoktrineringskampagner planlægges i EU i dets kamp mod de europæiske folk.

Side 12.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01

Fax 70 25 24 01

Giro: 454-7551, reg. nr. 1551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50 pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-post: vinter@worldonline.dk

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41 otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69

Studerende Lars Hartvig

tlf. 44 91 99 82 Lars_Hartvig@get2net.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

Tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Henrik Sørensen

tlf. 98 16 48 75

Selvberigende selvgodhed

Efter at have læst rapporterne fra sommerens Johannesburg-topmøde, hvis formål angiveligt var at løse verdens fattigdomsproblemer, men hvor deltagerne var mest optaget af at æde og drikke sig gennem bjergene af kaviar og årgangsvine, uden at nogen som helst løsninger blev nået, må man erkende, at Graham Hancocks 12 år gamle bog *Lords of Poverty* stadig er lige sørgelig aktuel.

Hancock dokumenterede, hvordan især FN-organers "hjælp" til u-landene alt for ofte gør mere skade end gavn. Hvordan vestlige skatteyderes penge går til katastrofale projekter verden rundt, hvor de fattigste får det endnu værre og miljøet ødelægges under vejs. Hvad "hjælpen" gør, er at flytte penge fra de fattige til de rige i såvel yder- som modtagerlande. Allerede Hancock viste nemlig, hvordan de "humanitære" administratører lever et liv i ufattelig luksus, og projektpengene går til deres elite-fæller i u-landene. Derfor ses fx såkaldte udviklingsprojekter, som går ud på at lave motorveje i fattige lande, hvor kun eliten har biler. Hvordan omvendt den tiltrængte hjælp sjofles eller direkte gøres til grin, illustreres ærketypisk af, at Somalia under sultkatastrofen i firserne fik massetilsendt slankeprodukter og medicin mod forfrysninger...

Man skal dog måske gå dybere end Hancocks konkrete eksempler på uuelighed og korruption for at nærme sig et

konstruktivt alternativ. Det er selve det missionerende selvbedrag hos dem, der i disse sammenhænge tror at "gøre godt" for andre, der må demaskeres. Radikalt formuleret af journalisten Christopher Hitchens, da han i sin bog *The Missionary Position* antastede Moder Teresas position som helgen: "Hun bekæmpede aldrig fattigdom, men insisterede på, at hun skulle redde sjæle. Hun kaldte fattigdom en gave fra Gud og hævdede, at de fattige var lykkelige i deres fattigdom. Hun stillede sig til rådighed for de rige og de korrupte."

Hvad skulle alle projektmagerne og de selvgodsfølede næstefølsere dog gøre, hvis menneskene blev sat fri af undertrykkelse og omklamring, så de selv kunne forbedre deres lod – den eneste reelle forbedring, der findes? Farvel til de fede konferencer, den skidt vigtige optræden, selviscenesættelse og overbevisning om egen uerstattelighed og livets meningsfuldhed. Tilbage til et tomt liv i skyggen som de nuller, de fleste af de 65.000 i Johannesburg er.

Så langt hellere med et indforstået glimt i øjet lade som om, at vi løser problemerne, og klappe begejstret for Mugabe og Castro for at overdøve den nagende tvivl om, hvorvidt "kampen for en ny verdensorden" vil løse noget som helst, så længe tredjeverdensfolkene ikke forbedrer sig selv.

Indhold

Ynk, klynk, vræl og hulk	3	Hvordan indvandringen kan stoppes .13
Åbent brev til Socialministeren	5	Da Hitler blev Abu Ali 14
Radikale islamister	6	Tvivlsom udgiftsopgørelse 14
SID's svigt	6	Interview med DDFs
Det mener vi	7	nye næstformand 15
Ole Espersens to tunger	8	Briterne mister deres fædreland 16
Fremmedkriminalitet		"Fred i vor tid" – dialog med Islam .17
stærkt underdrevet	9	"Muslimer er ikke-integrerbare" . . .18
Åbent brev til den iranske		Konspiration mod folket 18
ambassade i København	10	Endnu et svigt 19
Set på nettet	11	Danmark Rundt 19
Totalitære tendenser i EU	12	Verden Rundt 20
Jacques Blum – de islamiske		Bøger og tidsskrifter 22
antisemitters nyttige idiot	12	Foreningsnyt 30
Problemet er muslimerne	13	Indmeldelses- og bestillingskupen .32

Ynk, klynk, vræl og hulk

En repræsentant for Enfoldighedslisten har fået øjnene op for de mange problemer med islam i Danmark. Hans løsningsforslag? Mere "kærlighed"...

Kåre Bluitgen blev landskendt, da hans bog *Nye danskere* i 1998 blev søgt forbudt, fordi den gengav vittigheder om arabere – og om autonome, molboer og svenskere. Som Bluitgen nu skriver, skulle han have holdt sig til de tre sidstnævnte. Blandt dem, der ønskede bogen forbudt, var sigende imamerne Fatih Alev og Abdul Wahid Pedersen, "biskop" Kjeld Holm, dialogpræst Lissi Rasmussen, islamisk forfatter Aminah Tønnsen, tidl. kirkeminister A.O. Andersen og dr. phil. Jørgen Bæk Simonsen.

Den hændelse er blot en af de mange, Bluitgen behandler i sin nye bog *Til gavn for de sorte. Om tilslørede øjne i den danske indvandrerdebat* (Centrum 2002, 178 sider). Han beskriver, hvordan de såkaldt progressive igen og igen agerer nyttige idioter for de mest reaktionære muslim-elementer – og for den danske "højrefløj", der også indbefattes under hans begreb om "de sorte". Samtidig angiver Bluitgen formålet med sin bog, at den skal "vække venstrefløjen". Her rejser sig den første undren: Hvorfor forsøge at vække disse uforbederlige, når der allerede er en stor mængde mennesker, der nu er parat til at gå i kødet på problemerne, men som Bluitgen uden videre stempler som "de sorte"?

Det skyldes selvfølgelig, at i Bluitgens venstrerevolutionære univers er løsningsmodellerne de modsatte af Dansk Folkepartis, som ikke er "sympatiske". Bluitgen ynder at bruge dette ord om alle venstrefløjens forfejlede og imødekom-mende forslag over for muslimerne gennem årene: "Sympatiske"... Men hvorfor er det sympatisk at være idiot, at forvolde lidelser, og at give indrømmelse på indrømmelse over for afstumpede fundamentalister, mens det er usympatisk og reaktionært at være blandt de første advare-re og at henvise islam til dens egne områder?

Disse dybere overvejelser når Bluitgen aldrig ned på. Han deltager dermed ukritisk i den stereotype stempling af de eneste, der realistisk set nogensinde får hænderne op af lommerne over for disse problemer. Han har øjne, men ser intet; ører, og dog kan han intet høre – ikke engang sig selv...

Han kommer dog så snublende nær, at

man endnu engang må sande svælget mellem blot at se og at erkende. Fx citerer han en tyrkisk lokalpolitikers sande ord: "Jeg tror ikke, danskerne er blevet mere racistiske de sidste år. Men jeg tror, de er trætte af at føle sig udnyttet."

Kåre Bluitgen

Venstrefløjens multikulturelle eksperiment

Bluitgen er fra sit græsrodsarbejde på Nørrebro i København tydeligvis blevet sovset ind i personlige venskaber med derboende muslimer, så han ser dem som "individer" og kan ikke nænne generel repatriering. Men det må siges, at han er langt mere ærlig end de af hans venstre-revolutionære kampfæller, der vælger de fremmeddominerede folkeskoler i lokal-området fra til fordel for privatskole, fordi de ikke vil "eksperimentere" med deres egne børn. Bluitgen karakteriserer ram-mende sådanne forrædere: "Det multikulturelle samfund er et forsøg på at skrue tiden tilbage til stammekrigenes eller det ekstremt klasseopsplittede samfunds tid. De stærkeste fortalere for denne multikulturalisme er da også den stamme, der ofte kaldes eliten; de lever i et luftlag blandt folk som dem selv og det uanset hvor i verden, de befinder sig. De omgås uddannede mennesker og indlogerer sig på ordentlige hoteller og klapper af det samme på internationale kongresser og afskyr den forskellighed, der endnu eksisterer nogle steder og afslører, at verden ikke ser ens ud overalt." Den såkaldte elite støtter altså principielt det multietniske eksperiment, men lader de andre om at være for-

søgskaniner.

Og Bluitgen kan berette fra Nørrebros skoler, at kulturforskellene ikke mildnes, jo mere man ved om hinanden, men bliver værre og værre. Han oplever, at muslimer siger, at nu er vi så mange i Danmark, at der ikke længere er behov for en egentlig integration. Man kan godt klare sig her i landet uden at have andet end formel kontakt til danskerne. Netop dette beviser da om noget, at ikke kun et indvandrerstop, men massiv repatriering er fornøden.

Den islamiske taberideologi

Det fremgår klart af Bluitgens bog, at muslimerne ikke bliver tabere pga. danskernes "racisme", men fordi de opdrages som tabere i den islamiske taberideologi. Samtidig er de aggressive, selvsikre og "stolte" (over hvad?) i en grad, som kun en "ufejlbarlig" religion kan give. De for-agter vor kultur "helt ned til madpakkens indhold". Følgende citat fra en læsebog benyttet i modersmålsundervisningen er sigende for selvforståelsen: "Hver tyrker elsker sit land. Længe leve det tyrkiske folk. Tyrkere er de største i verden." (Som Bluitgen kommenterer: Erstat tyrker med dansker og tænk på reaktionerne!).

Bluitgen giver overdrevent meget plads til at gå i rette med muslimsk kvindebehandling og andre tilbagestående kulturmønstre – som om at de er vort problem – og vover endda at erklære, at "de bedste dele" af dansk og muslimsk kultur skal integreres i en ny multikulturel identitet. Men der er jo ingen gode sider ved islam!

En indvandrer pige spurgte engang Bluitgen: "Hvorfor har Allah skabt de muslimske lande fattige og de kristne rige? Hvorfor er der så mange muslimer, der vil bo i et vantro land, men ingen derfra, som vil bo i vores lande?" Bluitgen kunne ikke svare på dette spørgsmål, men her synes vi dog at være ved problemets kerne. Vesten har jo alt at give muslimerne, de har intet at give os. Bluitgen fastslår selv med brod mod islam, "at der findes moralske og politiske værdier i nogle kulturer, der er andres langt overlegne". (260 mio. arabere producerer faktisk ikke flere goder end 5 mio. finner i det kolde Finland). Bluitgen giver endog Glistrup ret i, at islam er en "verdensfor-

brydelse". Han taler om at "tænde et lys i islams mørke" og med Voltaire om at "udrydde det infame" (hvormed han mener islam – og Dansk Folkeparti!).

I stedet for alle de krumspring Bluitgen vil udføre for at mase islam på plads i Danmark, skulle han kort sagt have været konsekvent, gået mere grundlæggende til værks og spurgt, hvad muslimerne overhovedet skal være her for, til vor ensidige ulempe? "Ansvaret" er efter hans mening begge parter i "kulturmødet", men det er jo alene muslimerne, der trænger sig på, så ansvaret synes da ganske ensidigt, hvis de virkelig skal blive. Bluitgen beskriver selv, at hans forældres søskende, der udvandrede til bl.a. Sydamerika, ville slå sig på lårene af grin ved tanken om, at deres børn skulle undervises i dansk i deres nye fædrelande, eller at de skulle have tolk med på hospitalet. Men danskerne har jo også været en berigelse, hvor de kom frem, hvilket muslimerne intetsteds er, hvorfor de selvfølgelig ikke skal blive. Men denne afgørende konklusion formulerer Bluitgen ikke.

Han erkender selv, at demokrati og islam "i de hidtil kendte udgaver" (!) er uforenelige. Jamen hvorfor så fremture med det sædvanlige venstrefløjs-illusionsmageri i form af et projekt, som aldrig før har været realiseret? Hvorfra stammer hans tro på, at det netop skulle kunne lade sig gøre hos os? Altså har vi for os en nyttig idiot i anden potens: En, der har set alle problemerne, men som stadig væk kører på.

Mens han venter på Godot...

Bluitgen foreslår ganske kækt happenings mod den islamiske selvhøjtidelighed: "Venstrefløjen skal gå i offensiven. Gå i optog ned ad Nørrebrogade i København klædt i burkha, chador, tørklæder og lange frakker slæbende på en vognpark af klap- og barnevogne for til sidst at kaste det hele i en container på Blågårds Plads og stænke Koranen med menstruationsblod." Men venstrefløjen, der jo pr. definition går ind for den selvmorderiske ideologi

om "alles ligeværdighed", vil af skræk for at blive sammenkædet med "højrefløjen" aldrig vove noget sådant. Så hvor var Bluitgen, da No-kay-gruppen sidste år demonstrerede i Odense mod massevoldtægt, eller da DDF lavede sin sjove Solvogn-inspirerede happening om rollespil i børnehaver? Eller da Moses demonstrerede på Nørrebro?

Utopiske "løsninger"

"Bedst vil det måske være, hvis udvandrere i dag fyldt med ideer om menneskets frihed og lighed vendte hjem og spredte revolutionære tanker, som det var tilfældet med Afrikas og Asiens intellektuelle i perioden for de antikoloniale oprør. Men en sådan opfordring skulle nok vide at blive misforstået i dag." Sådan skriver Bluitgen, men alligevel er ledetråden for hans "løsninger", at "vi" (muslimer og danskere!) "skal forme fremtiden i fællesskab". Hvor naivt et fjols Bluitgen egentlig er, fremgår af hans patetiske håb: "Muslimer må overalt forkaste forestillingen om én enkelt guddommelig bog og den fromme muslims pligt til at udbrede islam i verden og ligeledes forkaste de reaktionæres krav om, at magten tilhører Allah repræsenteret ved de ortodokse skriftlærde og stille kravet: al magt til folket." Hvis dette ikke er et udslag af "tilslørede øjne i den danske indvandrerdebat", er det svært at finde ét!

Trods alle sine "erkendelser" kan Bluitgen alligevel nedfælde følgende kliché: "Nationen er historisk set grundlaget for demokratiet, men med globalisering og folkevandringer kan nationerne i længden ikke opretholdes." Desuden mener han, at Danmark i dag tager imod "et pinligt lavt antal flygtninge, fordi vi intet modsvar har på højrefløjens offensiv." Nej, og det har Bluitgen, der fx vil give asyl til "alle kvinder fra lande, der har indført sharia", så sandelig heller ikke!

At muslimerne skal blive her og endog opformeres, stiller Bluitgen ikke til

debat. Det er herimod DDFs hovedanliggende at anfægte dette, der synes at være blevet et mantra selv i den "kritiske" fremmeddebat i dag. Jyllands-Posten, hvis forlag har udgivet Bluitgens bog, synes at have besluttet sig for, at "til højre" for Dansk Folkeparti er der ingen seriøs debat. Det samme gælder andre aviser, som det derfor er næsten umuligt at få optaget vore synspunkter i. JP har selvfølgelig været entydig mikrofonholder og klækør ved omtalen af Bluitgens bog, men der kunne altså være stillet nærgående spørgsmål om hans integrationsnaivistiske udgangspunkt, som man ikke ønskede at stille. Hele tiden, igen og igen, må man gå selv de angivelige "kritiske" røster på klinglen for at hindre den videre islamisering af Danmark.

Peter Neerup Buhl

Citater fra Bluitgens bog:

"Hele indvandrer- og flygtningeområdet er blevet en sektor med mange, gode arbejdspladser. Til trods for at integrationen ikke er lykkedes gennem årtier, har der politisk været stor vilje til at poste penge i det ene projekt efter det andet. Jeg har selv oplevet det; bruger man ord som 'integration' eller 'multikulturel' i en ansøgning om midler til for eksempel et kunstnerisk projekt, får man kylet penge i nakken, så man må dukke sig for ikke at slå sig."

"Da menneskesmuglerne i Irak erfarede initiativet om 'aktivering' i Danmark, forberedte de deres kunder på at huske at oplyse om smerter i ryggen, migræne eller ondt i sjælen efter tortur. Dermed var vejen banet for et langt, lykkeligt, arbejdsfrit liv.

Der kan også slås på uddannelsesmæssig baggrund, og her smøres der tykt på. Bliver det nødvendigt at dokumentere den, er det en opringning til hjemlandet. En falsk bachelorgrad i Iran koster lige så meget som et halvt kilo smør i Danmark."

"Den Fjerde Verden, de oprindelige folk, som på grund af indvandring er kommet i mindretal i deres hjemegn, har fået den vestlige venstrefløjs støtte: amerikanske indianere, aboriginere, inuitter osv. Under den antikoloniale kamp var der ingen, der betvivlede et folks ret til endog med våben at sætte sig til modværge mod udenlandsk indtrængning af kapital, kultur og mennesker."

Åbent brev til Socialministeren

Via rundsendt e-post er vi kommet i besiddelse af nedestående interessante oplysninger om Islamisk-Kristent Studiecenter m.m. (En del bilagsdokumentation er udeladt).

Vejle den 9.9. 2002

Vedr. IKS: Islamisk-Kristent Studiecenter. Det er med undren vi erfarer, at Islamisk-Kristent Studiecenter på Sortedams Dosering i København gennem 3 år har modtaget penge fra de såkaldte Satspuljemidler. Det skal oplyses, at flere af Islamisk-Kristent Studiecenters støtteorganisationer aktivt modarbejder demokratiet og grundloven og at flere af disse støtteorganisationer af forfatningspolitiet i demokratiske lande betegnes som værende "i modstrid med en demokratisk grundorden", ja endog er forbudte, idet der henvises til deres kriminelle aktiviteter, som spænder fra mord til forsøg på at omstyrte demokratiet.

Hvordan kan dette forenes med IKS's politik, ikke mindst da der ikke har lydt den ringeste kritik eller har vist sig selvansagelse desangående hverken før eller efter den 11. sept. i IKS's bestyrelse, hvor nogle medlemmer, herunder næstformand Abdul Wahid Pedersen endog åbent har forsvaret og vedstået sit ønske om og sin sympati for eksempelvis stening og i taler har pisket en stemning op blandt herboende muslimer imod jøder og amerikanere.

Hvis IKS på nogen måde har forbindelse til folkekirken eller folkekirkelige institutioner, bør det på bl.a. denne baggrund være påkrævet at IKS udelukker fire af deres støtteorganisationer med øjeblikkelig varsel:

1. Mille Görüs, som er aflægger af og støtteorganisation for det tyrkiske demokratifjendtlige Refaparti, som er blevet forbudt 3 gange i Tyrkiet pga. deres mål, at afskaffe demokratiet og oprette et islamisk teokrati styret efter islamiske love. Vi vil gøre opmærksom på, at Peter Frisch, chefen for forfatningsbeskyttelse i Tyskland, udtaler følgende om denne bevægelse: "Mille Görüs går ind for en islamisk gudsstat, som kræver en altomfattende magt med totalitære træk båret af islam. Bevægelsen kan ikke forenes med vor demokratiske grundlov" (Focus nr.

36/1996 s.43 og Stolz: "Kommt der Islam?" s. 60).

Det skal bemærkes, at forbudet i Tyrkiet støttes af EU, og at der arbejdes med lignende forbud i Tyskland.

Der skal henvises til de overgreb og mord, som er blevet iscenesat og dirigeret af Refapartiet/Mille Görüs i Tyrkiet, herunder mordet i 1993 på 37 personer, heraf et antal forfattere. (R. Stolz s.138).

Endvidere er det mærkeligt at IKS systematisk i deres blad søger at dække over, at Mille Görüs står som medlem, ved at IKS konsekvent i deres medlemsblad oversætter DMGT med "Sammenlutningen af indvandrerforeninger" og fortier, at forkortelsen i virkeligheden er forbogstaverne for ekstremistbevægelsen Mille Görüs. DMGT betyder faktisk "Dynamarka Mille Görüs Teskilatları".

2. Minhaj ul-Quran. Minhaj ul-Quran er grundlagt i 1980 af den pakistanske professor i sharia (islamisk lov) Muhammad Tahir-ul-Qadri, født 1951. Han er kendt for i sin tid at have bakket general Zia ul-Haqq op til at gøre Pakistan til et diktatur som teokratisk islamisk stat.

Tahir-ul-Qadri

Bevægelsen kræver bl.a. islamisk revolutionær magtovertagelse, islamisk verdensherredømme og drab på de, som endog mod deres vilje kommer til at fornærme profeten Muhammad. (Se bilag).
3. OPSA (Organisationen for pakistanske studerende og akademikere). Her må spørges om følgende: Hvordan kan det være, at OPSA åbent på deres egen hjemmeside diskuterer, hvordan man kan øde-

lægge andres hjemmesider og åbent anbefaler at hacke disses hjemmesider, hvis de er dem imod? (Et udskrift fra OPSAs hjemmeside viser, at organisationen planlagde at ødelægge og hacke andres hjemmesider, nemlig foreningen Dansk Kulturs. Begrundelsen blev også givet, nemlig at ikke-muslimer ikke må skrive om islam).

Det må også undre, at OPSA på deres hjemmeside i tre måneder i 2002 havde en manual for våbenbrug, jihad (hellig krig), militærtræning, erhvervelse af våben og sprængstoffer etc.

4. DEN ISLAMISKE VERDENSLIGA. Hvordan kan det være, at den Saudiarabiske stat gennem den ekstremistiske wahabistiske bevægelse "Den muslimske Verdensliga" kan være støtteorganisation for IKS, når denne bevægelse går ind for islamisk lov, stening, forbud mod andre religioner, dødsstraf for personer som forlader islam, halshugning for overtrædelse af islamisk lov og religion, etc.?

Der må spørges, hvorfor IKS's samlede bestyrelse ikke offentligt og klart har taget afstand fra næstformanden i IKS og andre bestyrelsesmedlemmers agitation for stening og islamisk lovgivning?

Endelig må det fra demokratisk hold kritiseres, at et flertal i IKS's bestyrelse og enkelte bestyrelsesmedlemmer ved flere lejligheder har søgt at censurere eller få forbudt danske bøger om islam på mindst 2 forskellige danske forlag.

Endelig må der spørges om IKS's kristne støtteorganisationer er blevet klart orienteret om, hvad disse 4 islamiske organisationer står for, eller om de er blevet holdt i uvidenhed.

Idet det ser ud som om IKS eventuelt er støttet af Københavns stift, vil det være i offentlighedens demokratiske interesse at høre, om IKS støttes moralsk eller økonomisk af Folkekirken, midler fra kirkeministeriet eller gennem frivillige kirkelige institutioners midler, endvidere må der spørges, hvordan IKS finansierer sin drift.

Der må rettes tre klare krav til IKS:

1. IKS bør vise, at man ikke støtter de nævnte ekstremistorganisationer og klart tager afstand fra deres politik, ved at udelukke disse som støtteorganisationer for IKS.
2. IKS's samlede bestyrelse og øvrige støtteorganisationer bør enstemmigt vedtage en aktiv støtte til dansk demokrati og kultur, overholdelse af og støtte til grundloven af 1953, ligestilling mellem kønnene, samt overholdelse af trykke- og pressefriheden.
3. IKS's samlede bestyrelse bør for-

dømme brugen af stening og de islamiske sharialove.

Med venlig hilsen

Rolf Slot-Henriksen, formand for foreningen Dansk Kultur

Forening til værn om kristen kultur, demokrati, ytringsfrihed, ligestilling og grundloven af 1953.

Bilag

Minhaj's teser:

1) Islamisk lov giver fred og harmoni. Derfor skal alle verdens lande underkastes islamisk lov (sharia) om nødvendigt ved magt.

2) Islam skal have overhøjheden i alle lande over de "vantro".

3) Bibelen er en forfalskning. Den ægte Bibel findes i Barnabasevangeliet (et skrift skrevet ved Sultanens hof i Tyrkiet 1400 år efter Jesus død!!!). Det påstår, at Jesus henviste til Muhammad og at Jesus sejlede til Nazareth! (et skib med hjul?).

4) Alle ikke-troende og alle kristne skal underkaste sig islam.

Det kan undre at Minhaj-bevægelsen officielt angiver, at deres program er "peace, progress and prosperity", når det af bevægelsens hovedhjemmeside i USA fremgår, at Minhaj's reelle mål er:

"islamisk overherredømme verden over – elimineringen af ateistiske ideologiers indflydelse - islamisk dominans såvel politisk, kulturelt, akademisk, socialt, åndeligt og økonomisk".

Lederen Tahir-ul-Qadri, der omtales som "The heart and soul of the movement" (i afsnittet "The Final Factor" på den tyske hjemmeside) skriver: De vantro skal dræbes, hvis de viser foragt for profeten: "Han påviste på grundlag af Koranen og Sunnah (Profetens citater og levned), at en person, der findes skyldig i foragt for Profetens (fred være med ham) endegyldighed fortjener dødsstraffen, og at denne straf udføres. Foragt for Profetens (fred være med ham) endegyldighed er en forbrydelse, som ikke kan tolereres, hvad enten den begås direkte, indirekte, med overlæg eller utilsigtet. Forbrydelsen er så alvorlig, at end ikke dømtes anger kan forskåne ham fra dødsstraffen". (Fra bogen "Islam & Christianity" af Muhammad Tahir ul Qadri).

Citat: "Minhaj-ul-Quran Denmark and its sub-organizations function in accordance with the constitution of the Tehreek (Movement) Minhaj-ul-Quran 365-M, Model Town Lahore Pakistan. "

Minhaj ønsker at oprette muslimsk verdensherredømme: (Den amerikanske hjemmeside): "Minhaj-ul-Qur'an was established in 1980 by Prof. Dr. Muham-

mad Tahir-ul-Qadri with the cooperation of his dedicated associates for the unity of the world of Islam and for the restoration of the supremacy of Islamic faith over other ideologies, and to intensify the international struggle for Islamic revolution."

Det gør også hjemmesiden for bevægelsens politiske parti i Pakistan, Pakistani Awami Tehreek.

Går man ind på Minhaj's hjemmesider i Tyskland og England under punktet: "Five Stages of the Movement" - finder man et handlingsprogram for, hvordan islamisk overherredømme opnås:

"Minhaj-ul-Qur'an is not a name of an utopian ideology or phantom philosophy. It is a force of struggle, a march and emotion. Therefore, the movement has worked out a detailed strategy through which it will have to achieve its targets. We have set the journey to the ultimate aim of Islamic glory and grandeur in five stages or phases:

5. Reformation: In order to achieve revival and revitalization of the Islamic code internally and externally actual changes, reformation and renewal of the systems are called for. These will, God-willingly, lead to the world-wide glory and dignity of the Islamic code, mode and model and with it peaceful and harmonious co-existence.

Do you also want to replace the present world order with a total Islamic code..... and world order?"

Minhaj's støtte til Taleban-styret i Afghanistan: Den danske afdeling af Minhaj siger, at "vores leder" i Pakistan er imod Taliban i Afghanistan. Men bevægelsens tidsskrifter siger det modsatte: "Instead of trying to overthrow Taliban, which will surely pave the way for a second Russian occupation of Afghanistan, the US and its allies should recognize Taliban as the legitimate Afghan government, and work with Kabul to curtail the opium trade, which is currently beyond anyone's control in a nation that is starving and desperate. The west may not like the fierce Taliban, but it is the legitimate government of Afghanistan and the only power holding that nation together. Taliban is also the only force blocking Russia's plans to restore its former rule in Central Asia, and to reoccupy strategic Afghanistan." ("Western Views International" nr. 3, 2001, udg. af Minhaj International Bureau).

Minhaj-ul-Quran i Storbritannien udgiver bladet "The Revival". Bladet bragte i fjor et glødende forsvar for Taliban-bevægelsen - hvor det bl.a. hed: "The Taliban Government is the only Muslim Government in the World whose leaders are sincere to establish Shariah" (islamisk lov).

Radikale islamister

"Det er ganske tankevækkende at opleve unge kvinder som Sherin Khankan og Mona Sheikh forsøge at besmykke den slags tilstande (under totalitær islamisk lov, red.) med florumvundne henvisninger til shariaens inderlige skønhed. Hvis shariaens egentlige indhold består i vidunderlige og gavnlige forehavender såsom at besørge sin nødtørft efter Allahs anvisninger, bede fem gange om dagen mv., hvorfor kan Khankan så ikke støtte sit partis resolution, der tydeligt for enhver sigter på helt andre forhold?"

Fordi hun ikke vil støtte den mindste kritik, som vantro måtte rette mod nogen del af den islamiske tradition. Efter ortodoks islamisk opfattelse må ikke-muslimer nemlig hverken udlægge eller kritisere islam, og ingen muslim kan derfor bakke op om en sådan kritik. Hvis Khankan havde stemt for resolutionen, ville hun have fået landets imamer på nakken, og dem ville de færreste herboende muslimer vove at trodse.

Vi må forestille os, at der findes en – muligvis stiltiende – forståelse mellem de 'progressive' muslimer og de alt andet end progressive imamer: De fremstormende unge, der gerne vil gøre politisk karriere, kan få lov at spille kritiske, uden at imamerne vil true dem med fysisk overlast, så længe de lover at bekæmpe alle konkrete forsøg på at begrænse imamerne magt. En fordømmelse af sharia-lovgivning vil naturligvis være et kraftigt indgreb over for imamer, der arbejder på at få indført sharia-lovgivning overalt."

Lars Hedegaard i Berl. Tid. 25/9 02.

SiD's svigt

"Jeg har været medlem af fagforeningen i 46 år. Jeg får Fagbladet cirka hver 14. dag. Det er ikke et fagblad mere. Otte til ti sider drejer sig om indvandrere, og hvad vi skal gøre for muslimerne.

Nogle partier plus fagforeninger pisser det op, som om det er så godt. Sandheden er jo, at de fleste nasser på det danske samfund. Åbner man for radio og tv, hører man hver dag om knivstik, vold, overfald, svindel med mere, og så slutter de med at sige 'det var nogle af fremmed herkomst'.

Med den sindssyge religion de har, hører de ikke til i Danmark og kommer aldrig til det. De skulle sendes hjem, hvor de kommer fra. Der er arbejde nok med at genopbygge deres lande."

Bent Andersen, Greve, i Fagbladet 2002 nr. 5.

Besættelsestid på Rådhuspladsen

Den 14. september var der "Islamdag" i København. 70 fremmødte muslimer – heriblandt lederen af den danske gren af fundamentalistiske "Milli Görüs" - lå og bad på Rådhuspladsen. Bemærkelsesværdigt var der ikke behov for hundredevis af betjente, som da Moses Hansen demonstrerede for sin tro. Danskerne er åbenbart mere tolerante over for indtrængere, end de er over for os.

Målet med dagen var at samle så mange muslimer som muligt og give dem et bud på, hvad islam egentlig er, og at islam betyder fred.

"Mange muslimer går ikke i arabisk skole og får kun indtryk af, hvad islam er, gennem medierne. Vi vil gerne give dem mere viden, og vi håber, at en dag som denne hjælper. Desuden er det efter 11. september meget vigtigt for os at udbrede budskabet om, at islam betyder fred", sagde medlem af Valby Bydelsråd, Imran Hussain.

Jyllands-Posten berettede dette og fortalte også om den 15-årige Khadija Hussein, som går i l.g. på Frederiks-

berg Gymnasium. Hun var cyklet til Rådhuspladsen, fordi hun gerne ville bakke op om initiativet. "Vi vil gerne vise, at muslimer har et stærkt sammenhold og ikke bare er ballademagere, som slår gamle damer ned", fortalte hun.

Senere indtog imamer og formænd for diverse muslimske grupper scenen. Herfra erklærede formanden for de tyrkiske ekstremister i Milli Görüs, Zeki Kocer, at muslimer er de mest lovlige borgere i Danmark, de flittigste til at betale skat, husleje og vægtafgifter. Det fik med rette øjenbrynene op i panden på flere af de fremmødte - ægte - danskere. Andre af talerne brugte ifølge JP mikrofontiden til at fordømme terrorangrebet for et år og fire dage siden, og til at slå fast, at terrorisme intet med islam har at gøre.

Tænk hvis 70 uniformerede nazister var mødt op på Rådhuspladsen med budskabet, at nazisme betyder fred. "Mange danskere går ikke i nazistisk skole og får kun indtryk af, hvad nazisme er, gennem medierne. Vi vil gerne give dem mere viden, og vi håber, at en dag som denne

hjælper. Desuden er det efter Anden Verdenskrig meget vigtigt for os at udbrede budskabet om, at nazisme betyder fred." Andre nazister kunne bruge mikrofontiden til at fordømme og benægte jødeudryddelser og til at slå fast, at udryddelser intet har med nazisme at gøre. "Vi vil gerne vise, at nazister har et stærkt sammenhold og ikke bare er ballademagere, som slår gamle damer ned."

Ser man på islamiske regimer i dag er det jo med fuld føje, at islam stempler som nutidens fascisme. Hvis man synes, at det er for groft at parallelisere de pæne unge mennesker på Rådhuspladsen med nazister, må det erindres, at også nazismens støtter i Tyskland var pæne, almindelige mennesker – der fulgte Føreren i tykt og tyndt. Når dagen oprinder, udgør de en del af den totalitære fjendes lydige blok – nazister såvel som muslimer.

P.N.B.

En danskerfjendtlig gummiparagraf

Den grundlovssikrede ytringsfrihed i Danmark er en frihed, der udfoldes under strafansvar. Siden Jydske Lov fra 1241 har det været en grundfæstet del af retsbevidstheden her til lands, at ingen person må udfolde sin frihed til ulempe for eller på bekostning af andre.

Derfor er det også i dag forordnet af Straffeloven, at ingen ustraffet kan sige hvad som helst om hvem som helst, når det kommer an på friheden til at ytre sig. Om nogen måtte føle sig krænket af andres ytringer, kan vedkommende da blot følge den kommandovej, Straffelovens injuriebestemmelser anviser, og føre en injuriersag ved en domstol for at rense sig for fremsatte beskyldninger.

Men netop selveste Straffelovens § 266b har i godt en menneskealder bidraget til at forvirre og forplumre dette retsstatslige princip:

Hvis ytringer nemlig angår "en gruppe personer" og forhold om disse personers "race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering", kan hvem som helst blot indgive politianmeldelse mod hvem som helst, hvis nogen menes "truet", forhånet" eller "nedværdiget".

Og hvem gør nu om dage ikke det? Mogens Glistrup, Mogens Camre og flere medlemmer af Dansk Folkepartis Ungdom kan alle tale med herom. Især for nyelig sidstnævnte, der er dømt for, hvad en dommer og nogle domsmænd fik ud af at kigge på et foto fra en plakat ud fra en politianmeldelse.

I praksis viser det sig da også, at enhver kritisk ytring om "en gruppe personer" sagtens kan pådømmes som nedgørende forskelsbehandling. Det er eksempelvis i høj grad tilfældet, hvis perso-

ner "af anden etnisk oprindelse end udenlandsk" ytrer sig kritisk om nogle, der netop er dette.

Det gale med § 266b er, at bestemmelsen sigter på at gøre meninger og holdninger kriminelle, hvilket netop kendetegner totalitære og diktatoriske regimer. Og det til forskel fra en retsstat, hvor kun handlinger kan være kriminelle. Men hvis meninger også bliver det, så er retsstaten blevet til en bananrepublik - eller noget værre. Med eller uden bananer.

Nej, Straffelovens injuriebestemmelser er alt nok og gode nok. Sådan var det førhen, og sådan kan det atter blive, når den danskerfjendtlige gummiparagraf stryges fra Straffeloven. Og det fordrer kun, at 90 medlemmer af Folketinget beslutter sig for at tælle til 90.

Keld Rasmussen

Ole Espersens to tunger

Dette svar på en kronik af professor Espersen blev afvist af dagspressen

Af Peter Neerup Buhl

Man skulle tro, at en person, hvis saglighed gang på gang er krakeleret, fordi de politiske motiver bag ekspert-facaden blev for tydelige, ville være sig for yderligere blottelser. Men professor Ole Espersen har igen fældet sin uangribelige videnskabelige dom over det danske folks uforberedthed, denne gang i form af en kronik i Dagbladet Information 17. september. De nye tiltag omkring udlændingeloven førte ham til konklusionen: "Vor retskultur er under angreb – fra os selv".

Om vor retskultur omkalfatres mere af regeringen end af menneskeretskravenes underminering af 350-årig nationalstatstænkning, er vel tvivlsomt. Men først må Ole Espersens egen indsats for at værne vor retskultur opridses. Den håbefulde jurist begyndte sin politiserende karriere som medlem af Russell-tribunalet, der var ganske tvetunget, når Sovjets og USA's meritter skulle bedømmes. Da Espersen i begyndelsen af halvfjerdserne forsvarede, at studenter på Københavns Universitet besatte rektors kontor, idet der i kraft af sådanne ulovlige demonstrationer "sættes noget i gang", skrev hans fagfælle, dr. jur. Jesper Berning, at Espersen hører til dem, "der ser deres interesse i at udnytte studenternes og den øvrige befolknings ukendskab til den retlige situation og bevæger sig derfor udelukkende på et følelsesmæssigt plan for at ophidse en stemning."

Tvetvungethed vedr. venstrefløj

I halvfjerdserne var Espersen sekretær i græsrodsorganisationen "Støt Christiania". Da Solvognen forklædt som NATO-soldater trængte ind og besatte Radiohuset, alarmerede personalet naturligvis Frederiksberg politi, men radiorådsformand Ole Espersen styrtede Solvognen til undsætning og fik sendt politiet væk og forhindrede dermed, at de camouflerede besættelse blev afhørt på politistationen. Espersen var som radiorådsformand ikke den indignerede forsvarer af traditionen, som han nu hævder på retskulturens område. Han erklærede, at radioen skal ikke slutte aftenen af med en "national eller re-

ligiøs opsang. Vi har jo også strøget nationalsangen", og han forsvarede DR's venstrefløjs-politisering med, "at TV befordrer det outrerede, taberne og de revolutionære sværme i en målestok, der ikke svarer til befolkningens majoritet. Det er logisk, at de ekstreme ikke er et udtryk for flertallet. Dansk TV skal stå ved siden af systemet. De nye ideer kommer ikke fra systemet eller majoriteten."

Måske derfor begyndte Espersen da også snart at forsvare og endda fremme de nye minoriteter: Ved en høring i Oslo den 30. okt. 1982 fremsatte han det forslag, at fremmedpolitiet skulle nedlægges og udlændingekontrol skulle udøves af de sociale myndigheder, da udlændinge jo ikke var kriminelle. I Aktuelt 4. marts 1983

udtrykte Espersen sin respekt for vor nedarvede retskultur ved at skrive, at lovgivningen skal afspejle, at vi lever i en tidsalder, der er præget af en "større sammenblanding af nationaliteter" end tidligere. (De to tunger fornægtede sig dog ikke, da han som justitsminister syltede hundredevis af polske flygtninges sager i 1981-82). I folketinget foreslog Espersen, at man skulle ændre grundloven for bl.a. at fjerne dronningens rolle efter et valg. Folketingets daværende formand støttede principielt forslaget, men mente ikke, at tiden var inde i marts 1987.

Den 18. marts 1981 oplyste Jyllands-Posten, at NATO anså Ole Espersen for en sikkerhedsrisiko for Vesten, idet han som justitsminister var medlem af regeringens sikkerhedsudvalg og dermed havde adgang til vigtige dokumenter. NATO's betænkeligheder udspandt bl.a. af, at Espersen 23. okt. 1977 i København deltog i

en høring, arrangeret af det kommunistiske Verdensfredsråd. Til fordel for vestlig retskultur var heller ikke Espersens håndtering af den spionsigtede Arne Herløv Petersens sag. Ej heller hans mening på Nordisk Råds narkoseminar i Rønne i april 1985, at narkobekæmpelse med kontrol, politi og hårde straffe var forkert.

Tvetvungethed vedr. østlandene

1994-2000 var Espersen menneskerettighedskommissær i Østersørådet. Her brillerede han, der før 1991 aldrig havde ytret et ord for baltisk uafhængighed, ved at kræve stadige indrømmelser af de baltiske lande til fordel for de russiske mindretal – skønt landene helt levede op til OSCE's krav. Ved at kritisere de baltiske landes behandling af russerne fungerede han objektivt som budbringer for Ruslands imperialistiske krav, skønt fx Letland havde givet de fleste russere tilbud om statsborgerskab – men kun 30.000 ud af en halv million havde søgt det, idet foragten for det lettiske "hundesprog" er udbredt blandt russerne, og håbet om en genindlemelse i Rusland lever stadig. (Berl. Tid. 29/6 2000). Ruslands ønske er, at russerne i de baltiske lande får fulde statsborgerrettigheder, uden at de som krævet af værtslandene

lærer værtsens sprog. Espersens lighedsdyrkelse, hvorefter selv nye minoriteter i et land har krav på fulde rettigheder, selv om de bibeholder deres etniske særtræk, passer som fod i hose med Ruslands interesser. (Dansk-Estisk Selskabs Nyt, dec. 2000).

Tvetvungethed vedr. "racisme"

Ifølge hans kommissærreport fra 2000 (s. 21) lægger Espersen stor vægt på, at "minoriteter" skal opfattes i den "bredest mulige forstand", dvs. ikke kun rod-fæstede mindretal (som tyskerne hos os) skal have sikret sprog osv., men også grupper såsom muslimerne hos os og russerne i Baltikum må fastholde alle etniske særtræk. I den nævnte rapport fremgår klart akilleshælen ved hele menneskeretsideologien, som Espersen ukritisk søger at håndhæve i dens yderste konsekvens

med fordømmelse af enhver form for "diskrimination". Således påtales OSCE-landes "tvivlsomme" praksis med at skelne mellem ophavslande ved tildelingen af visa – en parallel til forsøget på at trække tæppet væk under de baltiske landes nationale selvforsvarsværker. For menneskeretsideologen Espersen gør det ingen forskel, fra hvilken kulturkreds masseindstrømning kommer eller hvad disse kulturtræk er – "rettighederne" er universelle og absolutte. Opgaverne for en sand menneskeretskommissær er derfor uendelige, så vist som et land altid må skelne – så længe det vil eksistere. Men nationalstaters blotte eksistens er jo den største torn i øjet på menneskeretsideologer. Denne rent politiske holdning med velkendt kilde fik Espersen med sin stilning mulighed for at give et anstrøg af neutralitet og autoritet, der må have fået alle, der længes tilbage til det gode sikre verdensbillede, før østfolken blev befriet, til at gnide sig i hænderne. I nationalitetsspørgsmål står Espersen vel at mærke for en tvetungethed, der dog er gångs på venstrefløj: Da Nils Vest fra Solvogten i sin tid havde lavet Mellemostfilmen "Et undertrykt Folk har altid ret", hvis brutalitet vakte furor, blev Ole Espersen sat til at bedømme filmen - åbenbart som en beroligende aflednings- og forhalingsmanøvre, med det tilsigtede resultat.

I sin nævnte 2000-rapport fremfører Espersen som objektiv sandhed, at krav om, at udlændinge skal have haft fast bopæl i en stat nogle år, før de kan få lokal stemmeret, skal "undgås", og fx Finlands krav til ansøgere om statsborgerskab, at de skal have ført et "respektabelt" liv, er alt for upræcist. På samme facon har han fordømt de danske krav til indfødsret som for upræcise. Det holder ham dog ikke tilbage fra også at anbefale indførelse af "racismeparagraffer" i alle Østersølande, skønt en udbredt opfattelse om sådanne er, at de rammer alt for upræcist og medfører uforudsigelig retspraksis. Men da er ofrene jo også blot medlemmer af majoriteten, der tilsyneladende kun har pligter til at opfylde minoriteters rettigheder. En sigende dobbelt standard, som via menneskerettighedstiltag indføres i flere og flere sammenhænge. Illustrativt for Espersens tvetungethed i denne sammenhæng er hans anbefaling (i 2000-rapporten) om, at "racistiske motiver" (hvordan de så end skal fastslås) skal være skærpende omstændighed ved kriminalitet, og at propaganda for "folkehetz" skal straffes, også selv om den kun distribueres i udlandet. Der må ikke være nogen "sikre opholdssteder" for såkaldte racister o.lign. I an-

den forbindelse har Espersen forsvaret terrorismetænkte asylanters rettigheder til et sikkert opholdssted her i landet, hvilket næppe er en modsigelse for en mand med to tunger. I tråd hermed afviste han efter 11. sept. 2001, at terrorangrebet mod USA kunne opfattes som krigshandlinger. Der var kun tale om grov kriminalitet.

Mest talende for Espersens bestræbelser må for vort vedkommende siges at være hans angreb på den danske folkekirkeordning i rapporten fra 1999 om "Retten til religionsfrihed og religiøse sammenslutninger". Her fastslås indledningsvis grundprincippet: "Frihed for tanke, samvittighed og religion er en absolut regel og ikke underkastet nogen begrænsning". Og dog – her melder sig atter tvetungetheden. For de europæiske landes majoritetsbefolkninger skal jo straffes, hvis de udtrykker mishag mod nytillkomnes kulturtræk eller endda vil holde dem på afstand. Omvendt støtter han intolerance hos muslimer, der ikke vil bruge fælles gravplads med os vantro.

Selektiv "videnskabelighed"

I sin rapport om religionsforhold erklærer Espersen, at ophævelse af særstilling for majoritetens traditionelle trossamfund er fornøden, "især set i sammenhæng med forandringen i vore samfund". Så er vi tilbage, hvor vi startede: Samfundet forandres – hvis det er af den nuværende regering, er det et "angreb" på en åbenbart statistisk retskultur, hvis det er af menneskeretsideologen, som langt mere dybtgående vil ændre vort traditionelle grundlag og dets retskilder, så er det blot for at tilpasse til en uundgåelig udvikling uden alternativ. Professorens to tunger taler forskellige sprog, et politisk og et videnskabeligt, alt efter om der tales om andres eller om egne meninger. Så det hele er nok ikke så sagligt endda.

I 1997 blev Espersen følgerigtigt indsat i bestyrelsen for racisme-overvågningscentret i Wien, hvor man åbenlyst taler med to tunger over for totalitarisme, afhængigt af hvilken fløj den kommer fra. Han gjorde sig her især bemærket med kritik af, at medierne ofte rapporterer sandheden og ikke blot skønmalder indvandreren. Ikke overraskende blev han imidlertid sat fra bestillingen som menneskeretskommissær i 2000; med sin ufølsomhed over for små landes eksistensvilkår utvivlsomt uspiselig for flere af landene omkring Østersøen. De har mærket omkostningerne ved ikke at være på vagt over for en politisk ideologi i "videnskabeligt" klædebon. Som erstatning fik de Helle Degn. De skulle bare vide...

Fremmedkriminalitet stærkt underdrevet

I Danskerens oktober-nummer er der en ting, der undrer mig. Sune Dalgård rede-gør så udmærket for løgnene om de fremmedes kriminalitet, bl.a. opgørelsesmetoderne eller fortællelser og fx de betegnelser de kriminelle gives af pressen, så vi ikke skal finde ud af bedraget. Men så på side 17 under overskriften Nydanskere: Højere kriminalitet: Her falder man så pladask for indoktrineringen, der angiveligt hævder, at alle udenlandske mænd er 38% mere kriminelle end helheden i Danmark. Tidligere var dette usandt angivet til 70% højere og nogle gange til 80% højere. Disse indoktrinerende løgne skulle da have været kommenteret, når de altså skulle refereres, især set i lyset af artiklen på side 7.

Sandheden har jeg afdækket første gang den 8. november 1995 og anråbt Folketingets Retsudvalg, senere i 1998 fulgt den op og suppleret i 1999: De fremmede er 300-500 gange så kriminelle i forhold til danskerne. Det er den "Eva Smithske metode", som hun vel blev professor på, hvor hendes studentermedarbejder procentvis sammenligner de samlede antal lovovertrædelser blandt visse fremmede med antallet af overtrædelser i samme periode af både danskere og fremmede. Dette er simpelthen en rendyrket nonsens sammenligning.

Denne procentudregning bruger vi, når vi ser på fremmedandelen, der jo viser andelen af fremmede i forhold til den samlede befolkning, både danskere og fremmede. Når kriminalitet skal sammenlignes, skal der selvfølgelig ikke sammenlignes med befolkningen som helhed. Så vil flere fremmede i landet trække deres kriminalitet ned... i forhold til helheden, hvori de selv indgår!!

Den korrekte sammenligning skal ske mellem danskere og fremmede. Konsekvensen af nonsenssammenligningen er, at jo flere fremmede der er her og (endog) jo flere forbrydelser de begår, desto mindre kriminelle vil de fremstå i forhold til helheden. Når alle er fremmede på nær du og jeg, er de overhovedet ikke mere kriminelle end helheden. For her trækker vi to jo ikke meget ned på tallet... Jeg har forklaret dette, bl.a. på: <http://www.geocities.com/evigdk/krimi/krim.html>.

Ebbe Vig

"Han, som flygter fra sit hjemland for Allahs sag, skal finde talrige tilflugtssteder i landene og stor overflod."

Koranen 4.99

Åbent brev til den iranske ambassade i København

11. september 2002

I et brev rettede De i foråret henvendelse til Den Danske Forening, fordi jeg i min egenskab af næstformand for denne forening havde kritiseret den islamiske verden og bl.a. kaldt islam for vor tids pest over Europa. De opfordrede mig til at bidrage til tolerance mellem den kristne og islamiske verden og at nære respekt for islam som en faktor for fred og humanitet i verden.

Denne opfordring ser jeg mig ikke i stand til at følge. Som dansker og vesteuropæer kan jeg ikke andet end føle den dybeste afsky og foragt over den behandling af mennesker, som islam og koranen direkte legitimerer i den muslimske verden.

Jeg vil skåne Dem for en detaljeret gennemgang af det første årti efter den

islamiske revolution i Deres land, der som bekendt førte til tortur og henrettelser af i titusindvis af sagesløse mennesker, der blot ønskede demokrati og frihed som hos de "vantrø sataner" i Vesten. Hertil kommer fatwaen mod Salman Rushdie, hvor Deres regering tillader sig den frækhed at udstede opfordring til mord på en britisk statsborger, der blot havde foretaget den handling intellektuelt at behandle islam på samme facon, som man selvfølgelig har kunnet behandle kristendommen i Vesten i over 200 år. Et afslørende niveau og mangel på civilcourage så det forslår, som man fra en vesteuropæisk vinkel bliver forstemt over.

Ud over disse handlinger fra det islamiske regimes første år er det fuldt tilstrækkeligt at opremse nogle få af de allersensneste års overgreb mod menneskerettighederne i Iran.

I januar sidste år stadfæstede Irans højesteret en dødsdom mod en kvinde ved stening. For tiden venter fire kvinder på dødsdom ved stening. De stadig mange

domme, hvor småkriminelle idømmes amputation og piskning som forordnet af islamisk lov, er også dybt under vestlig humanitær standard. Femten reformvenlige journalister var arresteret og fyrrer tidsskrifter forbudt alene i begyndelsen af sidste år. Kvinder, der med rette protesterer mod den mandschauvinistiske ideologi islam, hvor kvinden i realiteten er reduceret til mandens ejendom og er af mindre værdi, bliver forfulgt og fængslet under dybt kritisable forhold. I Danmark er vi stolte over at give

asyl til den iranske kvindesagsforkæmper Nahid Ri-azi, der i Iran for længst ville være blevet dræbt for sin påvisning af, at der er apartheid mod kvinder og børn i islam, og at dette direkte udspringer af koranen.

At De ikke har ret til at belære andre om humanitet og tolerance, dokumenteres også af Deres regerings mangeårige støtte til terrorister, der ud fra Deres nådesløse religions doktrinære og totalitære lære massakrerer uskyldige mennesker. Terrorbevægelsen Hizbollah er finansieret, bevæbnet og trænet af den Iranske Revolutionære Garde; ifølge *The Times* (London) 1. februar i år har der været møder mellem Hizbollah og al-Qaida, hvilket underbygger præsident Bushs beskyldninger om, at Iran er en del af "Ondskabens Akse". Sammen med Sudan og Saudi Arabien har Iran en af verdens mest reaktionære religiøse styreformer, som jeg håber bliver omstyrtet hurtigst muligt og erstattet af en human og demokratisk regeringsform.

Med stærkt begrænset agtelse

Poul Vinther Jensen

Næstformand i Den Danske Forening.

Tam og ufarlig filmkunst

Instruktør Pia Bovin har begået en film "Kald mig bare Aksel" om en dreng, som vil være muslim. Pia Bovins film kunne være blevet betydeligt mere spændende og dramatisk, hvis den havde handlet om en dreng, som ikke længere ville være muslim.

Men sådan en sprængfarlig film turde Pia Bovin ikke at lave.

På samme måde lavede gøgleren Erik Clausen for nogle år siden en film om en dansk pige og en arabisk dreng, som var forelskede i hinanden.

Clausens film kunne være blevet betydeligt mere spændende og dramatisk, hvis den havde handlet om kærlighed mellem en arabisk pige og en dansk dreng.

Men sådan en sprængfarlig film turde Clausen ikke at lave.

Sådan er kunsten blevet: tam og ufarlig.
H.V.

Iransk torturoffer

"Da jeg kom her til landet, var det stadig sådan, at man kunne ringe til sin politiker. Det var et sundt demokrati. I Danmark, hvor jeg boede i 1970'erne, var der allerede dengang en politisk klasse. Det er den, der er opstået her i endnu højere grad – og de er nervøse for deres magt og det, der kan rukke den. Derfor lukker de munden på kritikerne, f.eks. Sverigedemokraterne. Det er et legalt parti, de må bare ikke tale. Det er jo absurd udemokratisk. Man marginaliserer dem, mobber dem ud ... og kalder dem udemokratiske. I virkeligheden flytter man fuldstændig betydning af begrebet demokrati. Man siger: demokrati er en bestemt måde at tænke på, et sæt meninger, og hvis du ikke deler dem, er du ikke demokratisk, og så tager vi afstand fra dig, du bør elimineres. Folket det er ikke demokratisk, det er vi, eliten. Det er grotesk, og det er i hvert fald ikke demokrati, snarere en art moralsk diktatur."

...

"Den svenske højesteret har med en dom i princippet fastslået, at racisme er et svensk fænomen, noget, der per definition udøves af svenskere og ikke af andre. Skønt mange af de gruppevoldtægter, hvor indvandrere i øvrigt er stærkt overrepræsenterede blandt gerningsmændene, har et tydeligt racistisk islæt. Men det vil man ikke vide, og det må vi ikke vide."

Jonathan Friedman, amerikansk jøde og professor i socialantropologi i Lund i interview i Jyllands-Posten 15/9 02.

Set på nettet

Stopislam.com

”Vi hader ingen. Vi er blot trætte af falsk muslimsk propaganda overalt på internettet. I mange lande i Mellemøsten, Europa og Amerika står man nu over for islamisk aggression og vold. Nogle muslimer insisterer på at tvinge deres religion ned over verden, og de lader sig ikke stoppe af noget. De er villige til at gøre livet elendigt for alle for at få deres vilje. De fleste regeringer ignorerer den muslimske fare og afviser simpelthen den nye bølge af kriminalitet og racemæssig aggression som en minoritetsbevægelse. Sandheden er, at islam er en voldelig religion, som søger at invadere verden under Allahs navn, og som absolut ingen tolerance har for mennesker med en anden religion.”

Således angiver skaberne af hjemmesiden www.stopislam.com deres bevæggrund for at opretholde denne fremragende informationskilde om den islamiske verdensforbrydelse. Bag hjemmesiden står en jøde fra Haifa, Israel, en amerikaner fra Texas, to hinduer (fra henhv. England og Indien) og en tyrk, forhenværende muslim, der ”studerede for bedre at kende min religion, men jeg kom til at lære for meget”.

Siden er opdelt i nogle hovedtemaer, som man kan klikke sig ind på fra forsiden. Her møder man i øvrigt en kort historisk oversigt, hvor det bl.a. fastslås: ”Efter fire århundreder med terrorisme og islamisk hellig krig kaldte den desperate Pave endelig til korstog. En bevægelse til at stoppe denne barbariske sekt, der ikke viste noget hensyn mod menneskeliv. Hvis det ikke havde været for denne sidste desperationshandling, ville hele Europa være blevet til en undertrykt islamisk koloni.”

Under temaet ”Fakta om Islam” oplyses man bl.a. om, at 95 pct. af verdens krige nu føres af muslimer, og at år 2024 vil der blive flere muslimer end kristne i verden.

I sektionen ”Muslimske bidrag til verden” er der to sigende lister: over muslimske nobelpristagere og jødiske nobelpristagere. Ud af 1.200 mio. muslimer har der gennem hundrede år været 8 nobelpristagere. De godt 14 mio. jøder har i samme periode mønstret 129 nobelpristagere. Som for at bøde lidt på dette misforhold oplyses dog også, at muslimer gennem de sidste 1.000 år har startet 200 krige. Jøderne har kun startet 1...

En temasektion med talrige undersektioner hedder ”Special reports”; altså rapporter om islams hærgen rundt om i verden. Et informativt afsnit om Balkan oplyser bl.a., at der i 1990’ernes krige blev dræbt 7.000 serbiske børn, dobbelt så mange som dræbte muslimske og kroatisk-børn tilsammen. Og i et historisk overblik om islams herredømme over Balkan afbildes det store tårn, som tyrkerne i 1809 byggede af oprørske serberes kranier til skræk og advarsel mod yderligere oprør.

En anden hovedsektion fokuserer på koranen, muslimernes Mein Kampf. Fx citeres Sura 9 vers 29, der opfordrer til kamp mod de vantro, indtil de betaler rigelig tribut og ”er helt underkuede”.

Kortfattede landeprofiler over de 43 ulykkelige lande, hvor muslimer udgør mindst 80 pct. af befolkningen, er indholdt i endnu en hovedsektion. Den giver et fint og hurtigt blik over den undertryk-

Udsnit af muren på tyrkernes tårn af serberkranier

Ikke en krone!

”Flere af de såkaldte flygtninge har nu meddelt, at de er villige til at forlade Danmark, hvis de får en stor pose penge med...

Disse flygtninge begrunder deres ’generøse’ tilbud med, at Danmark sparer en masse penge, som de skulle have haft i bistandshjælp og andre offentlige ydelser. En flygtning er en person, hvis liv er i fare, hvis han bliver i sit hjemland. Velmenende lande tilbyder disse flygtninge kost, logi og tøj plus en skilling oven i. Det sker i en formodning om, at den pågældende er kommet til landet fordi

kelse og terror, som synes at være islams ufravigelige følgesvend.

Uhyggelig er billedsektionen, hvor man kan se online-film af journalisten Daniel Pearls halshugning i Pakistan og af en russisk soldat i Tjetjenien. Desuden kan man se en propagandafilm fra Arafats tv-station, der har til formål at overbevise børn om at blive helligkrigere. Med denne hensigt skildres Paradis som en fin have med meget legetøj. Billedsektionen rummer også blodige dokumentationsfotos, fx det her gengivne af afhuggede hænder og fødder af en kvinde, der ikke adlød koranen.

Afhuggede hænder og fødder af koranulydig kvinde

Oven på alt dette triste er det passende at klikke ind på sektionen med humor, der bl.a. går ud over Saddam Hussein og Osama bin Laden. (I nogle islamiske lande er det i øvrigt nu 7 ud af 10 drengebørn, der navngives ”Osama”...).

Hjemmesidens ansvarlige bedyrer, at alle oplysninger på den dobbeltkontrolleres, og der rådføres med eksperter for at sikre indholdets autenticitet. Siden er også forsynet med en formidabel samling lødige links, så den giver alt i alt en nærmest uudtømmelig kilde af information om islam, der med rette betegnes som ”barbarisk og grusom” – man kunne tilføje: civilisationens fjende nummer ét.

P.N.B.

han er forfulgt, at han kun kommer, fordi han er i nød. Man må også formode, at han helst ville være blevet hjemme, hvis ikke hans liv var i fare.

Dette må nødvendigvis føre til, at flygtningens højeste ønske er at kunne færdes sikkert i sit hjemland. Derfor er han interesseret i at rejse hjem, så snart det er muligt.

Når herboende flygtninge tilbyder at rejse, bare de bliver betalt fyrsteligt for det, er det en hån mod Danmark, der i god tro har givet dem mad, bolig og klæder.

Jeg vil opfordre myndighederne til omgående at smide disse pengeafpressere på porten. Uden en eneste krone på lommen.”

Aase Heskjær, Aalborg, i Jyll.-Post. 3/9 02.

Totalitære tendenser i EU

Som det fremgik af det svenske nyhedsbureau TT i december 2001 og af Pierre Collignons artikel i Jyllands-Posten 5.7.02 arbejder EU på at begrænse ytringsfriheden ved at forbyde befolkningerne i EU at sige, at nazisternes jødeudryddelse aldrig har fundet sted. I Tyskland og Østrig har det allerede længe været strafbart at udtale noget sådant. Det er beskæmmende at en sådan ny indskrænkning af ytringsfriheden foreslås under dansk formandskab. Ikke bare hænger ytringsfrihed og demokrati nøje sammen som uadskillelige størrelser, men al sand historisk videnskab forudsætter en åben mulighed for granskning af kildematerialer.

Det italienske EU-parlamentsmedlem, Marco Cappato, lod sig ikke besnære af EU's forslag. Han citerede Voltaires kendte ord: "Jeg er uenig i, hvad du siger, men jeg vil indtil døden forsvare din ret til at sige det!" "Denne Voltaires ånd," sagde han, "er ved at blive trampet ned af et eurobureaukratisk vanvid, som er langt farligere end det mønster, som det påstår at bekæmpe!" Hvad skal al denne snak til om holocaust? Hvorlænge skal man ribbe op i denne historiske tragedies uhyrligheder? Og hvad skal vi med et Dansk Center for Holocaust-studier? Havde danskerne måske ansvar for Hitlers fremfærd? Næh! Men når man holder gryden i kog, ligger der naturligvis hensigter bag! Dels kan Centrets ansatte dermed vise, at de bestiller noget – for skatteborgernes penge. Og dels kan man holde hadet til nazisterne varmt, således at 68'ernes modstandere til hver en tid kan beskyldes for at være "nazister" og "racister" - ganske uafhængigt af om de er det eller ej. Og endelig kan man gennem centret fremme EU's stræben efter at blive en diktatorisk stormagt. Ved at fokusere på holocaust og et par hundrede (?) nynazister, fik de svenske magthavere tilsyneladende befolkningen til at overse faren ved det langt værre diktatorsystem, som sneg sig over grænsen med den af EU (i 1978) aftalte muhamedanske indvandring.

På initiativ af statsadvokaten holdt Sverige i februar 2001 en 4-dages konference i Frøsundavik med dommere, anklagere og politi fra andre EU-lande samt kandidatlandene Tjekkiet og Polen. Målet var at få kontrol over såkaldt "racistisk" kommunikation på internettet og i e-mails. Som indledning til forhandlingerne viste man en holocaust-film. Så var tonen slået an! Her kunne alle se, hvor farlig nynazismen var, og at det var absolut nød-

vendigt hurtigst muligt at få sat en stopper for den ved at fastsætte fælles EU-regler for "styring af de elektroniske kommunikationsveje", med andre ord kontrol med brugerne af internettet og e-mails og dermed indskrænkning af ytringsfriheden. Mødedeltagerne stillede derpå krav til EU-kommissionen, rådet og medlemslandene om højere prioritering af kampen mod "racisme" og "fremmedfjendtlighed". De forlangte i slutdokumentet, at alle oplysninger om, hvor folks e-mail gik hen og hvilke hjemmesider, de kikkede på, skulle gemmes så længe, at retsvæsenet kunne sikre sig beviser på racistiske forbrydelser. Retten til anonymitet på nettet skulle også indskrænkes.

Det er med dette mål for øje, at EU kræver afstrafning af de formastelige personer i EU-landene, som af en eller anden grund ikke tror på holocausten og siger det højt. Ved at indskrænke ytringsfriheden øger EU sin totalitære magt. Dansk Center for Holocaust-studier er således en af EU's fangarme, som omklammer os. Centret ledes af Uffe Østergaard. At han

hører til 68'erne er næsten overflødig at sige. Han var medlem af VS, læste historie ved Århus Universitet, boede i kollektiv og fik trykt sine historiske visioner hos Modtryk. Marxismens samfundsnedbrydning var in. Han blev lektor og påkaldte sig EU's bevågenhed. De kunne bruge ham og oprettede en lærestol til ham, opkaldt efter EU-forkæmperen Jean Monnet. Uffe Østergaard kan således kalde sig "Jean Monnet-professor". Idéen med lærestolen er naturligvis at der skal undervises i de rette dogmer til fremme af EU's mål, og stillingen besættes kun med personer, der er "fuldkommen opslugt af at undervise i europæisk integration." Uffe Østergaard er altså kort og godt professor i politisk propaganda pro EU og betalt af dem for sin indsats. Til hjælp i sit center har han personer som Jacques Blum, H.H. Brydensholt, Vibeke Sperling, som alle på forskellig vis har gjort sig kendt som venstrevredne forkæmpere for et marxistisk samfund. Det turde være givet, at alle disse 68'ere (danske og europæiske), som slog de gamle samfund i stykker, ser hen til EU som en rød fugl Fønix.

G. Johnsen

G. Johnsen sendte denne artikel til samtlige folketingsmedlemmer i partiet Venstre. Kun ét af dem svarede – nemlig følgende: "Hr. G. Johnsen: Tak for dine synspunkter, som jeg er 100% uenig i. Mvh. Flemming Oppfeld (V), MF".

Jacques Blum – de islamiske antisemitters nyttige idiot

Formanden for Mosaik Trossamfund, Jacques Blum, frygter palæstinensisk intifada i Danmark (DR og JP 11/8). Det har han god grund til. Det kunne forudses længe før Jacques Blum fik øjne. Bærer han ikke selv en del af skylden for udviklingen? Troede han virkelig, at en arabisk folkeindvandring kunne gå godt? Kunne han ikke have studeret verdenshistorien og set på islams fremfærd i andre lande?

Jacques Blum var aktiv i venstrefløjens nedbrydning af vort samfund i 70'erne. Sammen med ligesindede gjorde han sit til at forherlige Christiania trods den yderste elendighed i dødens snuskede narkohuler inde i voldens bunkers. De er muret til i dag, men Christiania kan stadig rekruttere autonome ballademagere, som - uden individuel tankevirksomhed - kan overfalde folk og slutte sig til de arabiske fundamentalister, hvis deres ledere giver dem signal. Naturligvis var (er) Jacques Blum inde med de "politiske-korrekte"

journalister som Eva Schulsinger, Karen Thisted, Ulla Lund, Bo Reimer Christensen etc., så hans meninger kunne komme frem i massemedierne.

Jacques Blum havde også samarbejde med folk i det kommunistiske 5.-kolonnekartel, Mentalhygiejnen. Det bestod hovedsagelig af psykiatere, psykologer og socialrådgivere, som nok vidste, hvordan man skulle lave "en ny verdensorden" og et andet Danmark. Med personforbindelser havde Mentalhygiejnen spundet et netværk over hele landet med gode kontakter op i ministerstolene! "Stalinismens Fascination" i fuld blomst. Sammen med mentalhygiejnere underviste Blum i "Aggression og konflikt i socialpsykologisk betydning", "Sociale konflikter" og lignende på Folkeuniversitetet. Så nu kan han se, om han kan bruge det til noget i den islamisk-jødiske konflikt. Det er jo hans flokdyr på venstrefløjens som entusiastisk støtter islam, nu da de ikke længere

har de forrige diktaturer som Sovjet og Mao-Kina at holde sig til. Det hjælper ikke, at Blum beder Moses Hansen holde mund og skrubbe af. Det styrker kun hans egen venstrefløj og muslimerne.

Vi må bede til, at Jacques Blum, Arne Melchior, Georg Metz m.fl. nu – omend meget sent – indser, hvad de har udsat Danmark og egne trosfæller for? De skulle jo nødtigt blåøjet love palæstinsere at arbejde aktivt for tusindvis af asyltilladelser og statsborgerskaber mod at Danmarks 6000 jøder fredes. Da Jacques Blum tidligere har vist brugbar naivitet, er det bedst at gøre ham opmærksom på, at man i islam har noget, man kalder taqija. Det er den Allah velbehagelige løgn og svindel som kan bruges over for vantro, dvs. over for alle ikke-muslimer. Husk det, Blum!

G. Johnsen

Problemet er muslimerne

”Jeg har været i Norge siden 1992 og husker godt mit første møde med muslimer på et kursus i norsk, lige efter jeg var kommet til dette land. Jeg blev chokeret, da de på gebrokkent engelsk udbasunerede deres had (jo, det var had!) over for alt som havde at gøre med Norges befolkning, traditioner og lovgivning. (De fleste var fra Kurdistan, Irak, Pakistan og Marokko). Jeg havde nul erfaring med folk fra muslimske områder og lurede på, hvad som fik disse personer – som nu havde fået et bedre liv i Norge – til at kalde norske kvinder for ludere og nordmænd for fjeldaber. Vor lærerinde oplevede dette som meget ubehageligt, og det hele endte med, at (glædeligt nok) vi som var ikke-muslimer fik lov at gå i egen klasse. De fleste af os var folk med vestlig baggrund fra Sydeuropa og Latinamerika.

Efter 10 år traf jeg nogle af mine gamle klassekammerater (fra den ikke-muslimske klasse), og 100% af os var godt integrerede mennesker, mange af os var norsk gift, med norsk uddannelse og norske venner. Vi begyndte at tale om disse anti-norske muslimer, og det viste sig, at alt for mange af dem fremdeles levede på socialhjælp, og at de heller ikke var blevet særlig meget bedre til norsk. Sandsynligheden er stor for, at disse mennesker fremdeles bærer på et intenst had for alt, som har med den vestlige kultur at gøre.

Det som jeg stadig tænker på er, om de ikke har forstået, at takket være Norge og Vesten har de fået en chance for at leve i et land, hvor deres intolerante og racistiske menneskesyn (mærkeligt nok) respekteres og i et land, som har forsøret dem økonomisk i 10 år, uden at de har gjort noget som helst for at blive en ressource for Norge. Jeg tvivler stærkt på, at de har ændret deres syn på nordmænd generelt. Jeg tvivler endnu stærkere på, at de i de hele taget nogensinde bliver en ressource for det land, som trods alt har givet dem et bedre liv.”

(Fra Aftenpostens debatside)

Herrefolket

”Otte år efter det hvide styres fald i Sydafrika og 48 efter, at den amerikanske højesteret satte en stopper for raceadskillelsen i skolerne, har apartheid fået en genopblomstring i København. Frankrigsgades Svømmehal på Amager har således meddelt, at faciliteterne i to timer hver lørdag skal forbeholdes muslimske kvinder og deres børn. *Muslims only* skal der stå på skiltet udenfor.

...

Men hvad batter et par timers monopol på svømmehallen, når man kan risikere at støde ind i de ulækre hver eneste gang, man går tur?

Groft sagt skal derfor foreslå Københavns bystyre at opdele den gående trafik, sådan at det ene fortov er forbeholdt muslimer, mens ikke-muslimer henvises til det på den anden side af gaden.”

Lars Hedegaard i ”Groft sagt”,

Berl. Tid. 28/8 02.

”Den indvandring, vi har set siden 1970, har været kostbar. Mens indvandrerne tidligere leverede et netto bidrag til samfundsøkonomien, så er det omvendt i dag. Et lavt gæt siger et underskud på 40 milliarder svenske kroner (32 mia. dkr.) om året – det er i hvert fald ikke mindre. Andre siger 100 milliarder, men tallets størrelse er ikke det væsentligste, det vigtige er, at tallet vokser. Problemet øges, for det har vist sig meget vanskeligt at integrere de nye indvandrere i det svenske samfund. En meget stor del af dem står uden for arbejdsmarkedet, og det er et spørgsmål, man ikke har tænkt igennem – og ikke vover at tænke igennem.”

Professor i international økonomi og tidligere socialdemokratisk riksdagsmand Bo Södersten i interview i Jyllands-Posten 14/9 02.

Hvordan indvandringen kan stoppes

Intet menneske nogetsteds foretager større omlægninger i sin tilværelse, medmindre det bringer håndgribelige - dvs. pengemæssige - fordele.

Frases ubetydeligt få undtagelser, gælder det også den strøm af mennesker, der forlader deres hjemlande i Mellemøsten og Afrika for at søge (og i praksis altid få) asyl i Danmark.

Hvis dog danske myndigheder fjernede de skatteyderbetalte penge, der i lige mål forgylder kompagniskabet af asylanter, deres hjemlige familier samt de formidlende menneskesmuglere, ville masseindvandringen gå i stå fra næsten den ene dag til den anden.

Bortfald af kontante fordele, fortrinsvis bistandshjælp men også betalte lejligeheder for næsen af danskere, ville simpelthen få asylantstrømmen til at fravælge Danmark som mål. Udsigten til ophold i velindrettede men afsondrede forlægningssteder med alle grundforhold til rådighed - men uden en krone på lommen til eget forbrug og videresendelse - kunne næppe engang tillokke den kvote på 500-1000 årlige personer, som FN gerne ser Danmark forpligtet på at modtage.

Det fastslog forfatteren og journalisten Ulla Dahlerup i et foredrag på EU-modstanderforeningen Frihedsbrevets møde 21/9 i Nyborg. Med mange selvoplevede eksempler fra rejser, retsmøder og efterforskning i Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets virke dokumenterede Dahlerup livfuldt og med smittende optimisme, at kun en lukning af pengekassen vil føre til de stramminger, vælgerne stemte for ved valget i fjor.

Ulla Dahlerup påviste, at VKO-flertallets vedtagelse af L 152-lovforslaget med ikrafttræden 1/7 i år af gavn ikke betyder ret meget for tilstrømningen trods enkelte positive træk deri. Hvis Dansk Folkeparti vil undgå en syngende øretæve ved næste valg, må partiet stramme sig an og forklare vælgerne, at DF sikkert nok har gjort, hvad det kunne, men at langt større stramminger er fornødne, mente Ulla Dahlerup.

Keld Rasmussen

Alt at tabe

Muhamedanerne i Danmark - ja i hele Vesten - har alt at vinde og intet at tabe. Danskerne og Vesten har alt at tabe - og intet at vinde.

B. Clausen

Haderslev, i Jyll.-Post. 27/10 02.

Da Hitler blev Abu Ali

For fyrrde år siden blev SS-Obersturmbannführer Adolf Eichmann henrettet i Israel. Eichmann blev arresteret ved slutningen af Anden Verdenskrig og sat i en amerikansk interneringslejr, men det lykkedes ham at flygte til Argentina. Han levede der i ti år under navnet Ricardo Klement, indtil israelske hemmelige agenter kidnappede ham i 1960 og fik ham til Israel. Otte måneder efter retssagen mod ham startede i Jerusalem, blev Eichmann fundet skyldig i forbrydelser mod menneskeheden og dødsdømt. Han blev henrettet 31. maj 1962, brændt og hans aske spredt over Middelhavet – uden for israelsk territorialfarvand. Det var den eneste gang dødsstraf blev eksekveret i Israel.

Eichmanns synderegister er berøgt. Han var leder af Afdelingen for Jødiske Anliggender i Gestapo fra 1941 til 1945 og var leder af operationerne, der førte til deportationen af tre millioner jøder til tilintetgørelseslejrene. Efter krigen blev han en af de mest eftersøgte naziflygtninge. Selv om det internationale samfund havde fordømt Israels kidnapning af Eichmann, var det ikke desto mindre i stand til at se retfærdigheden og legitimiteten i Israels aktion. Selve retssagen, der var kendetegnet af streng overholdelse af juridisk procedure, vakte beundring verden over, og nazistens henrettelse blev overalt set som en afgørende retfærdighed efter Holocaust.

Overalt – det vil sige, undtagen i den arabiske verden. Der blev Eichmanns tilfangetagelse, retssag og henrettelse universelt fordømt, og Eichmann selv blev ophøjet til ”martyr”. Det jordanske dagblad *A-Ra' ai* hyldede ham for at udrydde ”medlemmer af hundenes og abernes race”. Det saudiske tidsskrift *Al-Bilar* hilste ham for hans mod. Den libanesiske avis *Al-Anwar* publicerede en tegning, der beklagede at den nazistiske officer ikke havde dræbt flere jøder.

Men lad os se på denne arabiske skønmaling af Eichmann i dens rette historiske sammenhæng.

Så snart Hitler tog magten i 1933, blev gratulationstelegrammer afsendt fra arabiske hovedstæder. I 1937 hyldede nazisternes propagandaminister Joseph Goebbels arabernes ”nationale og race-mæssige bevidsthed”, idet han bemærkede, at ”der flages med nazistiske flag i Palæstina, og de pryder deres huse med hagekors og portrætter af Hitler”. I 1943

talte SS-lederen Heinrich Himmler i høje toner om den ”naturlige alliance, der findes mellem Stortysklands nationalsocialisme og verdens frihedselskende muslimer.”

Pro-tyske partier og ungdomsbewægelser tilpasset nazisternes klædedragt florerede i Syrien, Marokko, Tunesien og Egypten. Selv nazistiske slogans blev oversat til arabisk. En populær mellemøstlig sang fra slutningen af trediverne lød: ”Ikke mere Monsieur, ikke mere Mister. I himmelen Allah, på jorden Hitler.” Føreren selv blev endog islamiseret under det nye navn Abu Ali.

Kærligheden til nazismen spredtes som en steppebrand over regionen. Blandt tidens mange nazi-sympatisører var Haj Amin al-Husseini (Stormufti af Jerusalem og præsident for den Arabiske Høje Komité); Ahmed Shukairi (den første leder af PLO); Gamal Abdel Nasser og Anwar Sadat (begge fremtidige præsidenter i Egypten); islamiske fundamentalistledere; og grundlæggerne af det pan-arabiske socialistiske Ba'ath parti, der for tiden styrer Syrien og Irak. (En Ba'ath-leder erindrede stolt: ”Vi var racister, beundrede nazismen, læste deres bøger og kilderne til deres tanker. Vi var de første der tænkte på at oversætte Mein Kampf.”).

Ros til Hitler blandt araberne forsvandt ikke efter Anden Verdenskrig. I 1965 skrev en marokkansk kommentator om Mellemøsten i det franske magasin *Les Temps Modernes*: ”En hitlersk myte bliver dyrket på et folkeligt niveau. Hitlers massakre mod jøderne prises. Der er endog den tro, at Hitler ikke døde. Man længes efter hans genkomst.” I midten af 2001 skrev en egyptisk klummeskriver i det regeringssponsorerede dagblad *Al-Akhbar*: ”Tak Hitler, et velsignet minde, som på palæstinensernes vegne på forhånd hævnedede de laveste forbrydelser på jorden.” To måneder senere gav Egyptens Pressesyndikat denne skribent deres højeste distinktion.

Siden Hitlers opstigning til magten i 1933 har araberne beundret nazismen. Det lader til at noget aldrig ændrer sig – eller måske noget gør det. Nu beskylder de jøderne for at være nazister. På denne måde sidestiller Hitlers loyale fans nu de fremmeste ofre for hans folkemord med de nazistiske bøddler selv.

Definitionen på udtrykket ”Chutz-

pah” er en mand, der myrder sine forældre og derefter beder juryen om nåde med henvisning til, at han er forældreløs. Men arabernes perverse historiske og moralske omvendelse kræver en ny definition af begrebet. For ”Chutzpah” kan ikke i tilstrækkelig grad betegne dette ufattelige had.

Journalist og analytiker Julian Schwindlerman, i The Miami Herald 7/6 02.

Tvivlsom udgiftsopgørelse

I en 200 sider engelsk fristil fra Århus Universitetsforlag hævder Stockholm-professoren Eskil Wadensjö, at der i Danmark lever 160.000 indvandrere fra ikke-vestlige lande, og at hver enkelt koster danske skatteydere 54.000 kr. årligt. Det omtalte Berlingske Tidende forståeligt nok, men at journalisten 26/9 slutte det professorale tankeguld råt og ukritisk, er mærkværdigt.

Lidt læsning i Statistisk Årbog fra de sidste ti årtier åbenbarer nemlig, at Danmark nu har godt 5,2 millioner beboere, hvoraf - rundt og lavt sat - mindst en halv million er kommet fra ”ikke-vestlige lande”. At halvdelen af dem har fået rødbedefarvet pas og dermed misvisende løbepas fra udlændingeoptællingen, er naturligvis væsentligt, fordi ordene ”statistik” og ”plåt” derved bliver synonyme.

Eftersom 2002-statsudgifterne dernæst er opgjort til 735 milliarder kr., må det ud fra en nærliggende gennemsnitsbetragtning nødvendigvis betyde, at de resterende 4,7 millioner danskere forbruger 9/10 eller hver godt 140.000 kr. årligt. Den svenske professor (vist ikke i matematik) må vel så kunne forske sig frem til, at en udlænding i snit kun koster statskassen godt en tredjedel af, hvad en dansker koster. Og det er unægteligt opsigtsvækkende, når arbejdsløsheden blandt udlændingene overstiger 75 pct. Så enten går det ufatteligt godt, eller også er det ufatteligt, at det går godt. Men det er vel bare altid værst for virkeligheden, når den ikke passer med teorien?

Keld Rasmussen

Interview med DDFs nye næstformand

Danskeren har udspurgt Keld Rasmussen i anledning af, at han har afløst Poul Vinther Jensen på næstformands posten.

Kortene er blevet blandet i DDFs styrelse. Nogle medlemmer er trådt ud, og nye er kommet til eller er på vej. Du er nu blevet valgt som næstformand. Hvordan ser du på opgaven ?

Ligesom måner har den farve, måner skal have, har efter min mening også næstformanden i DDF den opgave, som hun eller han naturligt og soleklart skal have: At bistå formanden bedst muligt og at kunne træde i stedet for eller afløse formanden, hvis det måtte blive nødvendigt eller være ønskeligt. Det er jo derfor det hedder næstformand. Det er der ikke så meget spræl i.

Selvom beføjelserne ellers ligger klart og fast, har jeg lykkeligvis i min tid i foreningen altid oplevet DDFs styrelse som åbne, lyttende og fordomsfri mennesker, der gerne inddrager flest mulige medlemmer i de løbende rådslagninger om, hvad foreningen bedst kan og skal gøre i givne situationer. Alt taler for, at dette fortsætter. Uanset at styrelsesmedlemmer selvfølgelig helst også skal være nogle "hårde nysere", der hurtigt kan træffe beslutninger og give aktuelle kommentarer uden at ryste på hånden. Også over for de kredse, der så gerne ser os sværtet til eller kriminaliseret efter den danskerfjendtlige racismeparagraf. Ellers er det en vigtig styrke ved DDF, at der i styrelsesmøderne næsten altid deltager en større medlemskreds ud over styrelsen.

Er du selv "en hård nysere"?

Ja. Jeg er skam en farlig mand med et vådt håndklæde og finder mig ikke i hvad som helst, selvom jeg hellere end gerne lader mig belære og hjertensgerne lytter til kritik. Diskussion og debat i en ordentlig omgangstone er helt i orden med mig, men jeg afskyr, hvis det udarter til endeløst ævl, mundhuggeri, surhed og klamren til fikse ideer. Der skal bestemt kunne træffes afgørelser, skæres igennem og sættes et punktum engang imellem.

Har du tænkt dig at gøre noget bestemt som næstformand. Har du nogle ambitioner og visioner?

Min vigtigste ambition er at trække vejret, og jeg giver ikke døjt for "visioner" - det er et fortærsket og tomt fupudtryk. Det er for resten latin og betyder "at se syner", hvilket jeg ikke dyrker. At være næstformand er jeg ellers på ingen måde gået efter og er indstillet på at vige pladsen for en bedre afløser, så snart det måtte komme op. Men jeg finder det naturligt at påtage mig hvervet, når jeg bliver bedt om det.

Ellers kan jeg kun bestræbe mig på at tale fornuftigt med folk, jeg møder, om DDFs anliggende, og skrive så meget som muligt derom de steder, hvor jeg nu kan komme til det. Hvis nogle derudover vil have mig ud og tale ved diskussionsmøder og lignende, så stiller jeg mig naturligvis også til rådighed. Og skal der deles blade og brochurer ud, tager jeg da også gerne en tårn. Jeg kan også både vaske op og rydde op. Meget andet kan jeg ikke umiddelbart finde på - uanset min stilling i foreningen i øvrigt. Men om nogen har gode ideer, lytter jeg da hellere end gerne til dem. Jeg kan både skrives til og ringes op.

Hvordan ser du DDFs opgaver nu ?

Hvad DDF og dens medlemmer for 15 år siden bogstaveligt talt fik tærsk for at sige højt om den muhammedanske masseindvandring til Danmark, er i dag anerkendt af alle som tidens vigtigste udfordring til danskerne - både af fortalere og modstandere.

Men naturligvis er det sidste ord ikke sagt dermed. DDFs opgave er for mig at se nu at få vakt bred opmærksomhed om forslag og krav. Det kan vel gøres ved at søsætte friske synsvinkler på både nye spørgsmål og velkendte synspunkter - eksempelvis kunne disse to spørgsmål overvejes:

Hvad om Danmarks regering for det første overvejede at blive et vaskeægte foregangsland ved at suspendere Schengen-aftalen på ubestemt tid og genindføre den nationale grænsebevogtning. Det turde vel netop være en forudsætning for at "lukke hullet" i det led, som 1983-udlændingeloven har sat af lave. For det går da ikke an, at vi med Schengen-aftalen har udliciteret grænsebevogtningen til folk, der bor ved det Græske Øhav, hvilket er luende vanvid?

Vi skal samtidig, for det andet, få danskerne til at begribe, at vi virkelig kan

sætte masseindvandringen i stå fra næsten den ene dag til den anden - simpelthen ved at fjerne de penge, der går efter i asylanttrafikken. Bortfald af kontante fordele, fortrinsvis bistandshjælp men også betalte lejligheder for næsen af danskere, ville simpelthen få asylantstrømmen til at fravælge Danmark som mål.

Det kunne gøres ved at anvise lukkede og bevogtede men velindrettede forlægninger til asylanter, der skal have alle fornødenheder til rådighed men ikke én eneste krone på lommen til eget forbrug eller videresendelse. For når pengene forsvinder, er der ikke noget at komme efter, medmindre man virkelig er på spanden og behøver asyl i ordets egentlige forstand. Fjernes de skatteyderbetalte penge, der i lige mål forgylder kompagniskabet af asylanter, deres hjemlige familjer samt de formidlende menneskesmuglere plus, ej at forglemme, vore hjemlige sagsbehandlere - ja, så ville der næppe engang komme den kvote på 500-1000 årlige personer, som FN gerne ser Danmark forpligtet på at modtage.

Fleere forholdsregler kunne nævnes - eksempelvis udvisning af kriminelle udlændinge, ligesom der burde ses nøje på islams grundlovsstridige væsen. Men de to her nævnte forholdsregler finder jeg særligt vigtige, fordi de kan starte en tilbagevending af 1983-udlændingelovens skæbnesvangre følger. Og de kan alene gennemføres derved, at nogle mennesker i Folketinget hitter ud af at tælle til 90, og beror alene på politisk vilje.

Almindelige fornuftige mennesker ved såmænd ellers så ganske udmærket, hvad det hele drejer sig om. Der er endnu bare for få, der tør sige tingene højt og klart. Og her er det DDFs vigtigste opgave at samle og formidle kendsgerninger og oplysninger samt hjælpe til med at støbe nogle kugler, folk kan bruge ude i dagligdagen. Vi skal vise, at det kan nytte - og lidt humor ville såmænd heller ikke skade. Måske vi kan få galskaben til at ramle ved at sætte sving i samme slags undergrundshumor, som danskerne brugte under den daværende nazityske besættelse.

For nok skal vi jo tage tingene alvorligt - men hvorfor højtideligt? Vi skylder vel alle både vore kære og os selv at leve et muntert og rart liv trods alle de dystre omstændigheder og udfordringer, der i øvrigt har plaget enhver periode i historien til alle tider og på alle steder.

Briterne mister deres fædreland

Nedenfor er uddrag af artiklen "Britain is losing Britain" fra The Times 7. august 2002. Den handler bl.a. om de enorme problemer, som følger af den ukontrollerede masseindvandring til Storbritannien. Forfatteren, Anthony Browne, er søn af en indvandrer.

Omkring en kvart million mennesker kommer hvert år til Storbritannien fra den 3. verden. Det svarer til en by på størrelse med Cambridge hver 6. måned, en indvandrerbølge uden sidestykke i historien, som uden stop ruller mod et af verdens tættest befolkede øsamfund, som fuldstændig omskaber det land vi har levet i, stik i strid med folkeviljen. Indvandringen ødelægger livskvaliteten og de tusind ting som holder et samfund sammen, skaber og skærper boligkrise og presser befolkningen sammen i byer og tætbefolkede områder, hvor slummen breder sig, uhæmmet og uhindret.

Jeg er selvsagt forberedt på anklagerne om racisme og fremmedhad, som vil komme fra dem, der har gjort det til en levevej at undertrykke enhver debat. Selv har jeg været medlem af Labour, og frygten for at give næring til det racistiske British National Party er en god grund til at holde tand for tunge. Men det som sker nu er så skræmmende og så ødelæggende, og indvandringslobbyens forsøg på at kvæle debatten og grise kritikerne til er så modbydelige, at det ikke længere kan forsvares at tie stille.

Den bølge af indvandrere fra den fattige del af verden, som Storbritannien nu oplever, har verden aldrig før set mage til, og den skaber enorme og hurtigt voksende samfund fra næsten hvert eneste land i den 3. verden på britisk jord. Her er en million indere, 700.000 pakistane, 260.000 fra Bangladesh, hen imod en million nigerianere, over 100.000 fra Irak. Antallet vokser hurtigt: I løbet af de sidste 5 år, mens den hvide del af befolkningen voksede med 1 – én – procent, voksede antallet fra Bangladesh med 30 procent, sorte afrikanere med 37 procent, pakistane med 13. Antallet som har fået permanent opholdstilladelse i Storbritannien er fordoblet i løbet af få år, med 125.000 i

år 2000 – så godt som alle fra den 3. verden og Østeuropa. Britisk statsborgerskab blev i fjor givet til 100.000, ni af ti fra den 3. verden.

Begrundelsen har ingen betydning. Om det er det sædvanlige ubegrundede asylkrav fra mennesker, som nægter at lade sig deportere, arrangerede ægteskaber, genforening med forældre, bedsteforældre, børn, kærestes, ferieophold som aldrig slutter, midlertidige arbejdstilladelser som trækkes ud, så de uundgåeligt fører til statsborgerskab efter fem år, eller de sniger sig ind, gemt i lasten – resultatet er det samme: Så godt som alle er garanteret varigt ophold.

Moské i Birmingham

Det, som sker nu, er en følge af vedvarende migrationspres af en art og et omfang, som verden aldrig har set mage til. For første gang i historien er de enorme uligheder i materiel velstand kombineret med udbredt kendskab overalt i den fattige del af verden til, hvordan livet former sig i den rige del, og kendskab til hvordan man skal komme hertil, hurtigt og rimeligt. Alt dette ved de besked om, takket være tv og global telekommunikation. Og én ting til: Revolutionen indenfor begrebet "menneskerettigheder" har ført til, at så snart man er kommet gennem paskontrollen, er opholdstilladelse så godt som garanteret. Mere end 47.000 ulovlige indvandrere blev opdaget i år 2000, kun 6.000 blev sendt ud.

Der er selvsagt økonomiske årsager til indvandringen, eftersom det er fra den fattige del af verden, at denne rekordtilstrømning kommer. I forhold til den øvrige udviklede del af verden har Storbritannien så godt som nul netto-indvandring – næsten lige mange fra de udvik-

lede lande kommer hertil som briter tager dertil. Vi bør ikke længere prøve at narre os selv: Det er en vedvarende, énvejs, økonomisk betinget masseindvandring vi oplever, og vi kan ikke se nogen ende på den.

Skruen uden ende

Det britiske folk har ikke givet sit samtykke til indvandringen. Meningsmåling efter meningsmåling har godtgjort, at det store flertal af briterne, inkl. omkring halvdelen af de etniske minoriteter, mener, at her er altfor mange indvandrere i landet, men frygten for raciststempleet og indvandringslobbyens magt har ført til, at intet større politisk parti har vovet at give udtryk for det, folket mener. Det er et faktum, at livet er hårdt for de fleste i den 3. verden, og et liv i Vesten er en fantastisk drøm, som familier satser alle opsparede midler på for at realisere. En af mine naboer kom hertil fra Bangladesh for 30 år siden og havde med sig sin hustru, som ikke talte engelsk. Hans ældste søn har netop hentet kone nr. 2 hertil fra Bangladesh. Familien kommer utvivlsomt til at

hente ægtemænd hertil til dens to teenage-døtre, og for disse følger retten til at medbringe ægtemændenes forældre og bedsteforældre. En sådan kædeindvandring fører til, at indvandringen kommer til at fortsætte, ubønhørligt, idet den flytter hele lokalsamfund fra den 3. verden til Storbritannien. Hele landsbyer fra Bangladesh er i dag overført til kvarterer i nord-engelske byer, små 3. verdens-kolonier på engelsk jord.

Labourregeringen har fuldstændig hensynsløst opmuntret til denne udvikling ved at gøre det lettere for nyankomne at bringe stadig nye familiemedlemmer hertil, og ved en hurtig forøgelse af antal ophold på angiveligt midlertidigt grundlag, for så samtidig at ændre love og regler på en måde, at det bliver praktisk umuligt at sende nogen hjem igen. Når det gælder sundhedsvæsenet har regeringen indført Lov om Menneskerettigheder, der giver enhver, som ankommer til Storbritannien, på lovlig eller ulovlig vis, ret til gratis behandling for resten af livet i henhold til lov om sundhedsydelse, i fald de lider af en livstruende sygdom, som ikke kan behandles i deres hjemland. Af den grund har afrikanske indvandrere overtaget føringen blandt hiv-positive tilfælde, de udgør flere end homoseksuelle med samme diagnose. Enhver af de anslået 28 mio. hiv-positive afrikanere, som går en sikker død i møde i deres hjemlande, kan kræve gratis behandling i Storbritannien, bare de formår at komme hertil. Indvand-

ringsadvokaterne, en blomstrende vækstindustri i vort land, vil gøre papirarbejdet for dem, for britiske skattebetalers regning.

Fordrejelser og hjernevask

Det kolossale opsving i indvandringen har været ledsaget og fulgt op af en målbevidst indsats fra de indvandringsfrelste for at hjernevaske det britiske folk, for at få os til at tro, at indvandringen er et gode, er til vort eget bedste. Men ethvert argument i den retning er bundfalsk. Storbritannien har ikke befolkningsnedgang, her er flere fødsler end dødsfald blandt landets oprindelige befolkning. Her er ikke nedgang i den arbejdsdygtige del af befolkningen, i stedet for mangel på arbejdskraft har vi 1,5 mio. arbejdsløse. Desuden er "arbejdsindvandring" ingen løsning for eventuel mangel på arbejdskraft: Indvandrere bliver også gamle, og erfaringerne viser, at de går før ud af arbejdslivet og over på alder- eller invalidepension end briterne, og har en skræmmende høj arbejdsløshed. De gør ikke Storbritannien til et rigere land. Tvært imod, vi importerer fattigdom.

Det gøres gældende, at indvandrerne gør økonomien større – hvordan skulle de undgå at gøre det? – men der er ikke noget som tyder på, at de øger den eneste økonomiske faktor som tæller, nemlig øget værdiproduktion pr. capita. Der er nok noget om, at indvandrere betaler store beløb i skatter, men det er bare fordi her er så mange højtlojnnede indvandrere, såsom amerikanske bankchefer og europæiske virksomhedsledere, som betaler mere end deres andel. Indvandrere fra den 3. verden, med højere arbejdsløshed og lavere lønninger, betaler så godt som sikkert ikke for opholdet her.

Fremmed overtagelse

Den eneste begrundelse for denne indvandring er ikke, at Storbritannien har behov for indvandrere, men at indvandrere har behov for Storbritannien. Men indvandringen ændrer Storbritanniens indre og ydre, og det går hurtigt. Et ud af otte børn kommer nu fra en etnisk minoritet, i London er det et af tre! Etniske minoriteter udgør nu flertallet i bydele som Brent og Newham, og du kan vandre rundt i byerne nordpå uden at se et hvidt ansigt. Byer som Coventry, Leicester og London synes at konkurrere om, hvilken der bliver den første engelske by, hvor hvide er i mindretal. Londonmagasinet *Time Out* lavede forleden en reportage, hvor det fremgik, at englændere nu regnes som udlændinge i Stoke Newington, og foreslog at dette måtte markeres med fest-

ligheder! Flerkulturelt, multietnisk, det er sagen. Magasinet lagde ingen vægt på, at hos den jævne englænder vil reportagen mødes med bitterhed. Det lægger ikke vægt på erfaringerne fra Nordirland, end-sige fra Jugoslavien, Rwanda, Gujarat, Nord-Nigeria osv., alle steder hvor multietnikerne og flerkulturen nyligt har ført til massedrab.

Modsætningerne her til lands bare til-tager hele tiden. Muslimske ledere med-deler, at stadig flere muslimske unge slut-ter sig til ekstremistorganisationer, efter-retningstjenesten regner med, at så mange som 3.000 har været trænet af al-Qaeda. Tilsvarende hos afrikanske indvandrere: bandekriminalitet og vold vokser drama-tisk. Det er et beklageligt men uigendri-veligt faktum, at masseindvandringen har ført til social fragmentering. Det hævdes, at det er en kulturel berigelse, men men-ingsmålinger gør det skærende klart, at de fleste briter ikke ønsker en sådan berigelse. Dette har de tilfælles med de fleste andre folk på denne klode: Jeg opfordrer de indvandringsfrelste til at pålægge ni-gerianerne at tage imod millioner af ara-bere, hvide, indere og kinesere for at få beriget deres kultur, eller bede inderne tage imod millioner kinesere, arabere el-ler hvide.

Storbritannien er under omformning, og ikke til det bedre. Venner, også ud-lændinge, stiller sig uforstående, én ud-trykte det sådan, at Storbritannien går tabt for briterne i et anfald af åndsfraværelse. Det er det rene vanvid som nu hersker. En britisk ven, som tilhører det yderste venstre, funderede over, hvordan det ville blive opfattet, hvis han drog til indvan-drernes hjemland og opførte sig sådan, som de opfører sig her hos os. Men vi er alt for dannede, for høflige, vi siger in-genting, for angst for at blive kaldt rac-ister, flove over at være briter, eller eng-lændere, vi vælter os i post-kolonial hvid skyldfølelse.

Dersom der er flere mennesker, som ønsker at bo i Storbritannien, end vi er i stand til at tage imod, så må vi sige klart fra – at de ikke kan flytte hertil. De må bare affinde sig med, at folk ikke har nogen ret til at bo hvor de vil i verden, og at det britiske folk har ret til at bestemme, hvem som kan flytte hertil. Åbne grænser er et ædelt mål, men så længe ulighederne i levevilkårene er så store, kan det ikke til-lades, at masseindvandringen destabilise-rer andre lande. Løsningen på proble-merne må være at hjælpe u-landene til vækst og udvikling, og hjælpe befolkning-erne der hvor de bor, fremfor at bruge pengene på et relativt lille antal som fin-der vejen hertil.

»Fred i vor tid« – dialog med Islam

For at opnå deres ubrugelige verdensrige vil socialdemokraterne og andre marx-ister åbenbart fire på samtlige principper, de angiveligt har stået for indtil nu. De vil tydeligvis lade os alle underkaste Islam, da muhamedanerne helt indlysende for alle med det mindste kendskab til denne såkaldte religion aldrig ville drømme om at fire en tøddel på deres principper. Marxisterne tror åbenbart de kan reformere Islam indefra. Men det er ikke lyk-kes gennem snart 1400 år og vil heller aldrig lykkes i fremtiden. For da Islams dogmer angiveligt er gudsbestemte, kan de aldrig fraviges eller ændres, og der vil der-for altid ske tilbagefald, gang på gang. Pro-jektet er umuligt ligesom cirkelens kvadra-tur, og kun ved at knuse Islam totalt ville denne ideologis dogmer kunne »reformere« ...

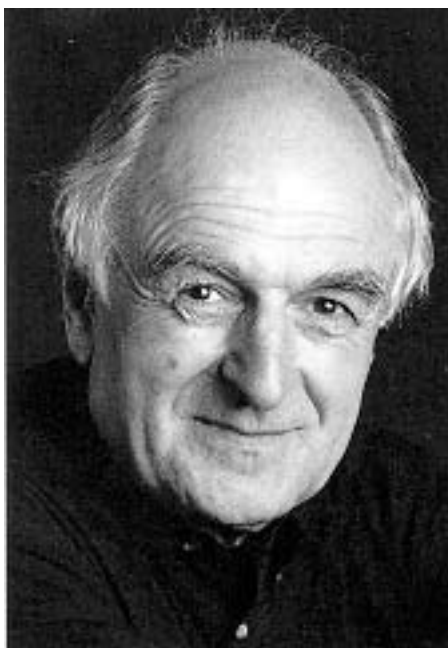
Marxisterne er selv dogmatiske, men i denne disciplin overgår muhamedanerne dem med tusind vognlængder, og dialog er derfor enten totalt tidsspilde eller evig eftergivenesshed. Intet i verden overgår muhamedanernes selvretfærdighed og totale mangel på taknemlighed og selvkritik. Deres modpart har altid uret.

Menneskene synes at elske åndeligt slaveri, og mange vil derfor selv opsøge deres lænker. Muhamedanerne tror, at deres dogmer og leveregler er identiske med deres gud Allahs lov, og guds lov kan man naturligvis ikke fire på – derfor vil dog-matikerne altid trække det længste strå, altid vende sejrrikt tilbage og føre de fra-faldne tilbage til den rette vej – eller myrde dem. Islam er ikke som påstået af bedragere og vildledere blot smuk ånde-lig fordybelse. Dens udbredelse skyldes terror, tvang og militære erobringer ...

At føre dialog med Islam er derfor Chamberlains vej. Man husker måske, at Englands premierminister, Neville Chamberlain, i 1938 vendte tilbage fra et dialogmøde med Hitler i München, hvor han netop havde solgt Tjekkoslovakiet til okkupation og senere indlemmelse i Det Tredie Rige. I lufthavnen viftede han med et værdiløst papir og erklærede: »Fred i vor tid«. Mindre end halvandet år senere kom krigen, da Hitlers militærmaskine gik til angreb. Islam ligner i nogen grad nazismen, men »Guds lov« er langt farligere. Alle disse marxistiske dialogmagere er virkelig ynkværdige. De tror de kan lave synteser af hvad som helst.

Bent Jacobsen

"Muslimer er ikke-integrerbare"

Således lyder overskriften på et interview i Die Tageszeitung 10. september 2002, hvor journalisten Ralph Bollmann udspørger den fremtrædende historiker fra Universitetet i Bielefeld, professor Hans-Ulrich Wehler (billedet). Nedenfor er et uddrag.

Ralph Bollmann: Hvordan kan i særlig grad historikere bidrage til debatten efter den 11. september?

Hans-Ulrich Wehler: De kan sætte hele diskussionen i et historisk perspektiv. Islam er den eneste verdensreligion, der stadig ekspanderer på iøjnefaldende

vis. Den vil snart ganske have overhalet kristendommen. Det drejer sig om en militant monoteisme, der ikke kan skjule sin herkomst fra en krigerisk arabisk nomadestammes verden.

R. B.: Vil De dermed sige: Vi har i realiteten at gøre med en 'Kulturernes Kamp', som den amerikanske politolog Samuel Huntington mener?

H.-U. W.: Multikulti-godmenneskenes kritik mod Huntingtons bog forstår jeg slet ikke. Jeg betvivler, at kritikerne virkelig har læst de 550 sider. Det drejer sig om en ganske nøgtern analyse, hvor der efter den kolde krig kan dukke nye konfliktlinjer op. Det kan man ikke afvise med venstre hånd – slet ikke efter den 11. september.

R. B.: Beviser Forbundsrepublikken med sine 2,4 millioner tyrkiske indvandrere ikke, at et fredeligt samliv kan fungere?

H.-U. W.: Eksemplet viser, at det netop ikke fungerer. Forbundsrepublikken har ikke et udlændingeproblem, den har et tyrkerproblem. Denne muslimske diaspora er i realiteten ikke integrerbar. Forbundsrepublikken har siden sin grundlæggelse udmærket klaret at tage imod ti procent indvandrere. Men et eller andet sted kommer en grænse for, hvad man kan byde et komplekst samfund.

R. B.: Og hvilket svar har De på dette problem?

H.-U. W.: Man må styre det strengt. Alle indvanderlande har efter en fase med ustyret indvandring trukket i nødbremsen. Amerikanerne og australierne sågar med udtalt racistiske kriterier.

Den amerikanske indvandrerlov fra 1922/23, der var gyldig i 40 år, indeholdt kunstbegrebet "kaukasier". Det var så at sige blonde hvide, der måtte indrejse i større kvoter.

R. B.: Plæderer De for, at man også hos os skal anvende sådanne kriterier?

H.-U. W.: Man skal ikke frivilligt bringe sprængstof ind i landet. Jeg har her to blændende tyrkiske studenter. Men man må strengt skelne: Personlige erfaringer og nødvendigheden af en streng styring.

R. B.: Akademiske eliter lader sig åbenbart problemløst integrere. Er integrationsevnen snarere et spørgsmål om social status end om religion?

H.-U. W.: I Forbundsrepublikken kan man næppe tale om en tyrkisk elite – bortset fra den berømte turisme-erhvervsmand Vural Öger og få andre. For tyrkerne skaber religionen store barrierer for integrationen. Den fundamentalistiske strømning appellerer til flertallet, også i Tyrkiet selv.

R. B.: Kan man stoppe denne tendens, idet man styrker de vestligt orienterede kræfter via at stille optagelse i EU i ud-sigt?

H.-U. W.: Dette argument er tæt på politisk sindssyge. Europa er præget gennem den kristne tradition, gennem den jødisk-romersk-græske antikke periode, gennem renæssancen, oplysningen og den videnskabelige revolution. Det gælder også for alle de tiltrædende stater i Østeuropa. Men det gælder ikke for Tyrkiet. Man kan ikke simpelthen ignorere denne kulturgrænse ved en modvillig selvdestruktiv handling. Desuden ville en optagelse af Tyrkiet give europæerne så famøse naboer som Syrien og Irak.

Konspiration mod folket

For den, der vil forstå mekanikken bag, hvorfor folket kan stemme næsten som det vil, uden det ændrer politikernes katastrofekurs, er den klarsynede Frederick Forsyths roman *Den fjerde protokol* relevant læsning. Den udspilles i Storbritannien under Den Kolde Krig, hvor Sovjet søger at iscenesætte en atomkatastrofe på en britisk militærbase for at kompromitere Vestens a-våben. I fuld samdrægtighed med Labour-partiet, der tilsyneladende er "moderat", men i realiteten kontrolleres af bare tyve personer, yderligtgående marxister, der altså på de rette positioner er tilstrækkelige til at få hele det vestlige forsvar til at falde sammen, så de kan overtage magten som quislinge. Det

hele skildret med Forsyths vanlige overbevisningskraft, der får det til at løbe koldt ned ad ryggen.

Men det er desværre ikke nødvendigt at ty til spionromanens verden for at se et lignende spil udfolde sig. I Danmark i dag er det jo heller næppe mere end et tocifret antal mennesker på diverse centrale positioner, der i sidste instans fungerer som en skæbnesvanger klods om benet for hele vor 1000-årige nationale eksistens. Det politiske livs egentlige ekstremister, som det imidlertid er lykkedes at gøre danskerne bange for at sige deres mening hjemme omkring deres eget spisebord, og som har formået at installere et klima af terror, der skal gøre danskerne "fløve",

når de ikke længere vil huse hundredtusinder vildt fremmede, der til marv og ben hader vort samfundsgrundlag, på livslang forsørgelse.

Lad os blot nævne nogle få navne. "Nyhedsredaktør" i DR Lisbeth Knudsen, der kalder Danmarks Radios udsøgte manipulationsteknikker for "omhyggelige forsøg på dag efter dag at udvise et fair og troværdigt nyhedsjgement" (Berl. Tid. 11/7 02). Ritt Bjerregaard, den inkarnerede kommissærttype, ifølge hvem antallet af fremmede er ligegyldigt; i øvrigt har vi "brug" for dem, ellers bliver vi "stillestående pensionistsamfund" (B.T. 19/9 02). Fhv. olieminister Poul Nielson, som efter nogens mening kom tæt på at reali-

sere Forsyths scenario, da han sammen med Kjeld Olesen, Lasse Budtz m.fl. rejste på "fredsmission" til Sovjet, men som mere skæbnsvangert lavede aftaler med araberne omkring olien, den såkaldte "klokkerene olieaftale", som indebar, at vi her i landet skulle aftage arabisk arbejdskraft, være med til at udbrede kendskabet til islam m.v. for til gengæld at være sikrede olieleveringer til rimelige priser. Nielson holder sit løfte, nu som EU-kommissær for "udvikling", i hvilken egenskab han efter 11. september sidste år brillerede ved at udpege "Vestens brov-tende norm-imperialisme" som den egentlig skyldige.

Der kunne nævnes en del flere centralt ansvarlige for den nuværende misere, men altså ikke farligt mange (fx er Kjeld Holm-typer jo kun lavt rangerende håndlangere til det beskidte arbejde); med de vigtige få menes arkitekterne bag den "uundgåelige" udvikling, som bare fortsætter og fortsætter, ikke fordi den virkelig er uundgåelig – slet ikke –, men fordi sådanne strategisk placerede magthavere vil den.

Når vi altså kan stemme på, hvad vi vil, uden det synes at anfægte de egentlige magthavere, der a la Bjerregaard, Kjærum, Lykketoft osv. altid overlever skandaløs fremfærd og dukker op igen, hvilket våben har det menige folk så? Hvornår får disse magtpersoner, som de færreste har ønsket, lov til selv at mærke de ulykker, de har forvoldt det store flertal? Vil kun dét stoppe dem?

Når man erkender, hvor lidt magt demokratiet har, og hvilke våben den fordækte modstander anvender, kommer man uvægerligt til at tænke på modstandsmanden Gunnar Dyrberg, som i bogen *Efter drabet* udtaler: "I en krig kan man ikke være en gentleman. Det gælder ikke om at sige 'en garde', det gælder om at få de andre udryddet. I starten var der nogle, der først sagde 'hænderne op', men den går jo ikke... Man taler om retfærdige krige, men det er noget sludder. I en krig handler det udelukkende om, hvem der har den største kølle."

P.N.B.

Endnu et svigt

"Nøgleordet for enhver sand demokratisk samtale er fordomsfrihed. For frihed er altid frihed for de andre. Værten skal holde sig åben over for gæstens synspunkter og holdninger. Han skal sommetider endda lade sig overbevise om, at gæsten indimellem faktisk har ret."

Således skrev Danmarks Radios Kjeld

Koplev, fra P1's "Koplevs Krydsfelt", frækt i Dagbladet Information 13/9 02. Den Koplev, der i umindelige tider har ageret kritikløs, indforstået mikrofonholder for sine meningsfæller uden nogen sinde at drømme om at invitere fx DDFs repræsentanter eller lignende ind i sit stuerene studie. Altså akkurat ligesom hans hundredvis af luksuskolleger på

samme såkaldte "public service"-kanal.

Hvorfor skal danskerne finde sig i fortsat at skulle tvangsfinansiere det marxistbefængte Danmarks Radio, blot man har et tv stående i stuen? Var det ikke det, VK-regeringen også ville ændre på, men som den heller ikke gjorde?

P.N.B.

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Fire kvinder dræbt på kvindehjem

Kvindehjemmet på Jagtvej i København husede i 1999 214 yngre kvinder og 169 børn. Mindst halvdelen var på flugt fra mandens vold. En væsentlig del af denne hustruvold sker i forbindelse med vold fra muslimske mænd. Trusler om vold og mord skal især i islam tages alvorligt, når manden eller familien beskylder kvinden for frafald fra islam, "løsagtighed", eller hvis hun har plettet familiens ære, fx ved at kræve skilsmisse. De seneste år er 4 kvinder fra hjemmet blevet dræbt. Tre blev dræbt af deres ægtemænd og én af sin egen bror.

En boede endnu på hjemmet, men blev dræbt, da hun var ude at cykle. I fagbladet "Sygeplejersken" udtalte Eva Truelssen: "Derfor må man forlange, at samfundet og især politiet og anklagemyndigheden ser lige så alvorligt på vold mod kvinder som på andre former for vold." (s.8).

40 af kvinderne kom selv til hjemmet, mens resten blev henvist fra skadestuer, hospitaler og socialforvaltninger.

Der skelnes normalt mellem danske og udenlandske statsborgere. Flere af de "danske" voldelige mænd er dog indvandrere fra islamiske lande, som har fået dansk statsborgerskab og derfor rubriceres under betegnelsen danske mænd.

(Kilde: Sygeplejersken nr. 19, 2000).

Østjylland

Plan om moske i Århus

En nystiftet forening vil i de kommende år arbejde målrettet på at få opført en stor moske i Århus. Moskeen skal samle alle muslimer i byen og den skal være så stor og flot, at den også kan blive en velbesøgt attraktion.

"Foreningen for moske og islamisk kulturcenter, Århus", hedder foreningen, hvis bestyrelse er bredt sammensat af folk med oprindelse fra flere forskellige lande, nemlig fra Palæstina, Tunesien, Libanon,

Indien, Somalia, Iran og Tyrkiet. Men medlemmerne af bestyrelsen understreger, at de alle er danskere.

Moskeen skal have plads til 1000-1500 mennesker. I foreningen diskuteres det, om der skal opføres en traditionel moske med kuppel og minareter eller en mere modernistisk bygning. Men uanset arkitekturen skal moskeen også være et islamisk kulturcenter med bibliotek og mødelokaler.

"Moskeen skal være med til at bygge en bro af forståelse mellem det danske samfund og muslimerne, og den skal spille en vigtig rolle for integration og tolerance", siger bestyrelsens formand Hicham Chouceir.

Han mener, at moskeen skal være en bygning, som ikke bare muslimerne i byen kan være stolte af. Den skal være en attraktion, som folk fra hele landet vil komme til byen for at besøge.

(Kilde: Aarhus Stiftstidende 27/9 02).

Over det hele

Muslimerne ønsker egne skoler

En stor andel af muslimerne i Danmark er meget positive over for etnisk "rene" skoler, så de ca. tyve muslimske skoler, der p.t. findes her i landet, er kun begyndelsen.

Hele 87 pct. af somalierne og 71 pct. af libaneserne og "statsløse" mener, det er en god idé med rene muslimske skoler. Generelt blandt muslimerne mener 42 pct., det er en god idé. Men vel at mærke synes ideen at blive stadig mere populær; blandt "efterkommerne" – hvoraf hovedparten har gået i en dansk skole – mener 47 pct., at rene muslimske skoler er en god idé. Så meget for "integrationen".

(Kilde: Jyll.-Post. 31/8 02).

Den illusoriske "udvisning"

Mange udviste udlændinge modtager offentlige ydelser, arbejder og betaler skat i Danmark, efter de er blevet udvist. En række advokater med erfaring i opholds-sager vurderer, at flere tusinde udviste ud-

lændinge fortsat bor i Danmark, har cpr-nummer og bliver behandlet på danske sygehuse. Folkeregistret informeres ikke om udvisningerne, men Udlændingestyrelsen har mulighed for at give kommunerne besked i udvisningssager. En række kommuner afviser at have modtaget udvisningsbreve.

(Kilde: DR tekst-tv 24/9 02).

Medierne invaderes

Sammen med Politiken vil dagbladene Information, JydskeVestkysten, Sjællandske Dagblade samt de ni nyhedsredaktioner på DR tilbyde i alt 13 unge med anden etnisk baggrund først en måneds teoretisk undervisning og derefter et halvt års kursusophold på redaktionerne: Projekt Etnisk Rekruttering.

Medierne har indtil nu været ret fremmedfri men har delvis kunnet undskylde sig med, at journalistuddannelserne i Århus, Odense og Roskilde producerer meget få uddannede journalister med "anden etnisk baggrund".

"Projekt Etnisk Rekruttering er skabt med det formål at slå hul på de barrierer, der forhindrer, at unge fra denne gruppe får arbejde inden for danske trykte og elektroniske medier", siger projektets leder, redaktionschef Jens Linde fra DR Nyheder.

Målsætningen for projektet er, at de unge i slutningen af forløbet vil være i stand til at levere indslag og artikler. Og desuden at: "...flest mulige af de 13 unge søger ind og får en journalistuddannelse, så danske medier om 4-5 år får reel mulighed for at vælge medarbejdere med anden etnisk baggrund", siger Jens Linde og tilføjer, at en sidegevinst ved projektet forhåbentlig bliver, at nyhedsredaktionerne gennem kursisternes tilstedeværelse får øget viden om og forståelse for, hvad der sker i et flerkulturelt samfund.

(Kilde: Politiken 29/9 02).

Erkendelsen breder sig

Over halvdelen af alle danskere nærer fremmedskeptiske holdninger, viser en undersøgelse lavet af professor Jørgen Goul Andersen, Aalborg Universitet Center.

"En meget stor del af befolkningen er bekymret over det danske samfunds overgang fra et homogent til et multietnisk samfund", siger Jørgen Goul Andersen. Bl.a. har 80 pct. en negativ opfattelse af islam, og 55 pct. ønsker begrænsninger i flygtninges adgang til Danmark.

40 pct. betragter flygtninge- og indvandrerspørgsmål som et af de vigtigste politiske problemer i dagens Danmark.

(Kilde: DR nyheder 26/9 02).

vendinger mod multietniseringen. Den nærmeste parallel til svenske mediers fremgangsmåde finder BHHRG i Milosevics Serbien.

(Kilde: www.oscewatch.org).

Hensynsløs positiv diskrimination

Efter at Swebus i Gävle er blevet behandlet af diskrimineringsombudsmanden (DO) er man nu klar til at sænke sikkerhedskravene i trafikken. Swebus havde tidligere en sikkerhedsforskrift om, at for at buschaufførerne skulle have frit udsyn til alle sider, måtte de ikke bære slør. Denne forskrift har DO presset Swebus til at fjerne.

Undtagelser for indvandrere fra svenske love er allerede mange. Tidligere har politiet givet afkald på sine uniformsprækker, således at man nu fx kan bære turban, så ens følelser ikke bliver såret. En anden undtagelse er, at sikker har lov til at bære deres store religiøse knive på offentlige steder.

(Kilde: www.nationaldemokraterna.se 26/10 02).

Skæbnen afgjort

Ved det svenske katastrofevalg 15. september stemte 33 pct. af de ikke-europæiske vælgere på kommunisterne og 47 pct. på socialdemokraterne – de udgør 6-7 pct. af vælgerne og afgjorde dermed valget.

Fra årsskiftet inviteres i øvrigt også pensionister fra den tredje verden til Sverige. De har altså på forhånd besluttet aldrig at arbejde for det i forvejen hårdt belastede svenske samfund.

(Kilde: E-post fra svenske dissidenter).

Bibelen forbudt?

Riksdagen har vedtaget, at det er kriminel "hetz mod folkegruppe" at udtrykke ringeagtelse for homoseksuelle i bogform. Derved er det ifølge professor i statsret ved Stockholms Universitet Madeleine Leijonhufvud uklart, om det fremover vil være lovligt at udgive Bibelen - og koranen - i uensureret form i Sverige. I sin nuværende udformning forbyder lovteksten fortsat bibeludgivning. Den svenske politiske korrekthed har således antaget nye absurde dimensioner.

(Kilde: Dagens Nyheter 5/9 02).

Demokrati på svensk

Den 9. oktober besluttede Malmø bystyre at reducere antallet af udvalgsformænd for at forhindre Sverigedemokraterna i at få de poster, de var berettigede til ifølge valgresultatet. Venstreparti (kommunisterne) kom med forslaget efter at have regnet ud, at Sverigedemokraterna ville blive udelukket, hvis antallet af

udbredelse af valgsedler før valget, er, at stemmesedler med vilje ødelægges eller gemmes væk til ulempe for en bestemt partiliste. Fløjpartier, der taler for radikal politik, som kan forekomme afskrækkende for mange almindelige svenskere, selv om sådanne partier er helt igennem lovlige og lovformeligt registrerede, kan lide uproportionalt pga. sådan indblanding i udbredelsen af valgsedler før valget."

Desuden har især Sverigedemokraterna klaget over, at deres fremlagte valgsedler blev stjålet. BHHRG anbefaler derfor de svenske myndigheder at stramme op på sikkerheden omkring valgsedlerne.

BHHRG beskriver også de svenske mediers partiskhed, fx har Sverigedemokraterna fået annoncer afvist. Og svenske tv-debatter op til valget var en konsensusforestilling, hvor politikerne ofte blev interviewet af smukke eksotiske kvinder - ifølge BHHRG en usmagelig "kombination af sexismen og racismen for liberalisemens sag", der skulle begrave saglige ind-

Verden Rundt

Sverige

Antidemokratiske tendenser

British Helsinki Human Rights Group (BHHRG) har udgivet en stærkt kritisk og fyldig rapport om det svenske katastrofevalg 15/9. Således kritiseres den besynderlige valgteknik med fritliggende valgsedler fra hvert parti:

"Det er givet, at vælgere, og selv ikke-statsborgere, kan fjerne valgsedler fra postkontorer mindst 18 dage før valgdagen, hvorfor der er mulighed for, at 'gyldige' valgsedler er for hånden til erstatning af reelt afgivne stemmer. Den teoretiske mulighed eksisterer, at medlemmer af en valgkommission bliver forfærdet over fremgangen for et ekstremistparti udenfor den eksisterende svenske parlamentariske model. Sådanne medlemmer kunne fristes til at erstatte de stødende ekstremist-valgsedler med tiloversblevne lovlige valgsedler, som der ligger mange af over hele landet. (...) Et andet problem, der opstår pga. den store

udvalgsposter blev reduceret med en tredjedel. Socialdemokraterne, Folkpartiet og Moderaterne accepterede i et samråd kommunisternes forslag. Socialdemokraterne bekræftede, at formålet simpelthen er at udelukke Sverigedemokraterne. Overalt i Skåne, hvor Sverigedemokraterne fik stor fremgang ved kommunalvalgene, udtaler repræsentanter for de andre partier, at de vil gøre alt for at "fryse Sverigedemokraterne ud".

(Kilde: www.val.info.se).

Forsikring mod diskrimination

Personer, som frygter diskrimination pga. race, religion eller køn, kan nu forsikre sig. Et svensk firma vil for under 1000 kr. om året give sine kunder juridisk støtte og starte mediekampanjer mod de angiveligt skyldige i diskrimination. Firmaet garanterer dog ikke, at medierne vil tage historien, men det garanterer, at det kan købes sig til en plads i medierne via annoncer i aviser, tv og radio.

Forsikringen kan tegnes af personer overalt i verden og retter sig især mod diskrimination på arbejdspladsen, oplyser Roshan Golmohammadi, der er en af de to konsulenter bag ideen. Folk er allerede begyndt at tegne forsikringer, men firmaet kan først operere, når tilstrækkeligt mange har meldt sig. For forsikringen får den forsikrede desuden oplysninger om, hvordan man kan dokumentere diskrimination.

Ekspertter advarer om, at sådan en forsikring mest vil tegnes af folk, der i forvejen planlægger at bruge den, fx for at hævne sig. Det er desuden betænkeligt, at en påstået gerningsmand kan hænges ud i medierne uden at være dømt skyldig ved en domstol. På den måde kan angiveligt diskriminerede få "ret", selv om de ikke ville have kunnet det via normal juridisk procedure.

(Kilde: National Post, Canada, 26/9 02).

Storbritannien

Royal underdanighed

I forbindelse med sit 50-års jubilæum på tronen besøgte Elisabeth II den 31. juli moskeen i Scunthorpe, Humberside, til ære for landets muslimer. Lydigt tog majestæten skoene af, før hun trådte ind, hvor hun fik overrakt et eksemplar af koranen. Moskeens leder, Jawaid Ishaq, var ifølge eget udsagn "meget tilfreds med denne gestus over for de 3,5 millioner muslimer i Storbritannien".

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 25).

Holland

Eksplodiv fremmedvækst

I Holland er antallet af ikke-europæere tiltaget med 25 pct. de seneste fem år, hvorimod antallet af indfødte hollændere er faldet med 3 pct. Ikke-vesterbønder udgør nu 10 pct. af den totale befolkning. I de fire største hollandske byer udgør de 30 pct.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2002 nr. 9).

Svejs

Hærgende bander

I kantonen Neuchâtel voksede ungdomskriminaliteten med 67% i løbet af 2001. Bevæbnede etniske bander bekrieger ofte hinanden på åben gade, fx var der 2. juni en større konfrontation mellem afrikanere og bosniakere.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 25).

Frankrig

Farverig mangfoldighed

I Marseille er kriminaliteten tiltaget med 83,6% i løbet af 2001. Hver uge afbrændtes ti biler. I det ligeledes meget fremmedbelastede Strasbourg afbrændtes i 2001 hver uge 49 biler i gennemsnit.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 25).

Spanien

Maurerne vender tilbage

I provinsen Catalonien er fremmedandelen nu på 25%, herunder 100.000 muslimer. Den indfødte befolkning rejser sig nu i protest mod opførelsen af en moské i Premia del Mar nord for Barcelona. I forvejen er der 135 "helligdomme" for muslimer i provinsen, med i alt 130 imamer.

I Spanien som helhed er 89% af personer, som foreløbig i år er blevet arresteret for kriminalitet, af fremmed herkomst.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 25).

Singapore

Også muslim-problemer dér

I august opfordrede premierminister Goh Chok Tong Singapores malay-muslimske samfund til at tage afstand fra den omsigribende islamiske fundamentalisme, der truer statens racemæssige og religiøse harmoni.

Den strenge tolkning af islam, der også vinder gehør i Singapore, har bl.a. vist sig ved, at nogle muslimer ønsker at spise adskilt fra ikke-muslimer. Mere alvorligt opdagedes sidste år medlemmer af teorristgruppen Jemaah Islamiah, som blev arresteret.

Premierministeren udtalte bl.a. til muslimerne: "Lad os bestræbe os for at opbygge et fremragende malay-muslimsk samfund, der er velintegreret i et multi-racialt, multi-religiøst Singapore: I kan blive en model for muslimske samfund, progressivt og økonomisk udviklet. Dette muslimske model-samfund vil bidrage til at omskabe Singapore"

(Kilde: The Straits Times 19/8 02).

Saudi-Arabien

Idelige hadprædikener

I Saudi-Arabien prædiker imamerne utrætteligt had mod de vantro kristne og jøder. Det stadige budskab er, at krigen mellem muslimer og resten af verden vil vare indtil dommedag. Initiativer for dialog og tolerance mellem religionerne fordømmes. Paven og hans folk er "morderiske ulve", de spanske inkvisitors direkte arvtagere. Pavens nylige besøg i Syrien udlægges som bevis for, at "kristne missionærer invaderer muslimsk land". Det er angiveligt altid løgn, når jøder og kristne taler om fred: "Ved Allah, hvem har fortalt dig, at vilde dyr kan blive menneskelige? Hvordan kan vilde dyr give opkomst til noget andet end vilde dyr?"

En imam gennemgår, hvad vantro skal overholde for at tolereres af muslimerne: De skal betale en speciel skat, de må ikke restaurere deres kirker eller klostre, de skal give kost og logi i tre dage til muslimer, der passerer deres hjem, de skal rejse sig når en muslim ønsker at sidde, de må ikke efterligne muslimer i klæde eller tale, de må ikke ride, ikke eje våben, ikke sælge vin, ikke ringe med kirkeklokker, ikke hæve deres røst under bøn, og de skal klippe deres hår fortil så de er let genkendelige. De må ikke ophidse nogen mod muslimer eller slå en muslim.

Saudiske imamer hævder, at den mest ædle civilisation nogensinde er den islamiske civilisation – Vestens civilisation er blot produktet af sammenstødet med islam.

En imam udtalte om homoseksualitet, at "denne handling er ikke ualmindelig blandt abernes og svinenes brødre" (dvs. jøder og kristne). Mange af imamernes prædikener handler om jøderne, "menneskeracens afskum". Koranens fordømmelser af jøderne opfattes som evige sandheder. "Jøderne er en forbandet nation. Det er en del af vores tro. Vi tror, at jøderne er forbandet." Sions Viser Protokoller og andet traditionelt antisemitisk materiale er da også en del af det tilbagevendende budskab i saudiske moskeer. "Jøderne er årsagen til menneskeracens

elendighed, sammen med de vantro og andre polyteister. Satan leder dem til Helvede og til en elendig skæbne. Jøderne er vore fjender, og had mod dem er i vore hjerter. Jihad mod dem er vor gudsyndskelse." Budskabet fra moskeernes prædikestole er da også, at "muslimer må uddanne deres børn til jihad... og til had mod jøder og kristne." Til det formål giver imamerne moralske historier, fx om Abdallah, der "deltog med sin far i kampen ved Al-Yarmouk, og da polyteisterne var besejret, fuldførte han drabene på alle, der var såret – hvilket bevidner modet i hans hjerte, på trods af hans ungdom". Det prædikes som en fejl, hvis den troende blot kæmper med sine ord: "Jihad, oh troende, er en integreret del af vor religion".

Disse og mange flere citater og referater fra saudiske moskeer gives på www.memri.org.

Islam

Illusionen "moderate muslimer"

Siden 11/9 2001 er 70% af drengébørn i det nordlige Nigeria blevet døbt "Osama". 95% af saudiaraberne erklærer sig for "disciple af Osama bin Laden". Det amerikanske Islamråd oplyser, at 80% af de 3.000 moskeer i USA kontrolleres af fundamentalistiske ekstremister. På verdensplan har muslimer uden store protester fra "verdnessamfundet" myrdet mere end 130.000 kristne siden 1990.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 25).

Afrika

Skadelig ulandshjælp

Kongen af Swaziland, Mswati III, har købt et privatfly til 32 mio. pund, det dobbelte af hans aidshærgede lands årlige sundhedsbudget.

Pga. aids har elleve afrikanske lande nu en gennemsnitslevialder på under 40 år, samme niveau som i det 19. århundrede.

Den sorte amerikanske økonom Walter Williams har i *The Economist* 25/1 02 rammede udtalt: "Tragedien er, at afrikanerne levede meget bedre under kolonialismen. Kolonialisterne ville aldrig have opført sig som de sorte har gjort i fx Rwanda, Burundi, Somalia, Uganda, Nigeria og Mozambique, hvor de har massakreret, slagtet, druknet millioner af mennesker... Tragedien er også, at alle levede bedre i Sydafrika førhen, herunder de sorte."

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2002 nr. 25).

Bøger og tidsskrifter

Stridsskrift mod islamiseringen

Åse Clausen Bjerg:
En Lærke Letted'
(No-Kays Forlag, 2002. 85 sider. 70 kr.).

En letlæst fremstilling der rammer i plet. Så kort kan man sammenfatte denne velskrevne lille bog af Åse Clausen Bjerg. Hun blev landskendt, da hun sidste år organiserede to demonstrationer mod muslimske massevoldtægter i Odense. I den forbindelse organiserede hun "No-Kay" gruppen, der vedligeholder et informationsnetværk mod islamiseringen af Danmark. ÅCB har en fortid i 1970'ernes kvindebevægelse, så hun har erfaring fra græsrodsarbejde mod reaktionære kræfter. Desværre har kun få af hendes fæller fra dengang erkendt, at fronterne er skiftet.

Hendes bog er opdelt i tre kapitler "Ideologifolkets Danmark" (om islamlobbyen), "Fra den forbudte verden" (kvindernes kår under islam i Danmark), og "Islamfascisme og apartheid i Danmark" (muslimernes løgn og hellige krig mod danskerne). Heri kombineres de selvoplevede absurditeter med muslimer i Danmark og myndighedernes (manglende) reaktioner på islams fremfærd med et principielt blik over islams væsen og historie. At islam er nazismens arvtager og guddommeliggjort mandschauvinisme detaljedokumenteres. Konklusionen: "I dag står vi igen ansigt til ansigt med en ny ideologi, som i sit væsen ikke blot er en gentagelse af middelalderens kætteri og heksebrænding, men er i stand til og villig til at forpeste og tilintetgøre hele jorden i en fanatisk tro på, at det under visse omstændigheder er et gode."

Det er islams mål at befolke den ganske klode med Allahs børn, og for at nå dette mål er man parat til at anvende alle midler. Til den aktuelle dødstussel mod Vesten svarer koranens sura 9, 20: "At udvandre for Allahs sag og at give afkald på hjem og nationalitet for troens skyld har samme betydning som hellig krig og selvpofrelse." Hvad der er nyt i historien, er vel at mærke ikke, at en ydre fjende søger at komme os til livs. Men derimod, at store grupper blandt danskerne indigneret

modsætter sig, at vi skal bekæmpe denne trussel. Tværtimod at yde modstand benytter de enhver lejlighed til at forsvare nykolonisateurernes "rettigheder" osv. ÅCB blotlægger fint dette topmålte hykleri blandt danske "progressive". Og forklarer, hvorfor det er umuligt at indpasse selv "forfulgte" muslimer hos os, konkret eksemplificeret med de for vort værdisæt ganske fortabte voldsramte muslimske kvinder, som forfatteren har haft mange kontakter til. Blandt de allerede mange danske ofre for muslimindstrømningen omtales især ofrene for massevoldtægt fyldigt. Myten om, at problemerne med "nydanskerne" skyldes sociale forhold og ikke kulturmønstre, aflives grundigt.

Bogens konklusion er, at de danskere, der understøtter ideologien islams tilstedeværelse i vort land, fuldt så meget er en femte kolonne og undergravere af vort frihedssamfund, som Sovjetblokkens medløbere var det. Umærkeligt er en ny middelalder ved at vinde indpas, med de "progressives" blå stempel. Praktisk talt alle muslimer er delagtige i det normsæt, der legitimerede bl.a. terrorhandlingerne 11/9 2001. Det er til vor egen ulempe, hvis vi tror os i stand til at sortere de "rare" muslimer fra. Som ÅCB konkluderer efter sin beretning om personlige erfaringer med muslimske terrorister bosat i Vesten: "De var flinke, men hvem er ikke det. Det argument kan vi ikke bruge til noget." Og så giver hun følgende ramrende billede af den situation, vi står i, når vi skal give folk ophold og indfødsret: "En æbleimportør modtog en kasse æbler, hvoraf nogle få var dødbringende forgiftet. Gæt hvad han gjorde. Lod han sin datter smage på nogle af dem, eller sendte han hele kassen tilbage?"

Der er endda mere end nogle få dødbringende varer blandt de eksotiske frugter af 35 års svig, så lad os returnere hele leverancen til afsenderen. Selvfølgelig skal vi ikke samtidig betale leverandørerne for det befængte produkt. Købet fandt sted under falske forudsætninger, ligesom i en bogklub, hvor man uden varsel tvinges til at abonnere på et uendeligt bogværk efter blot at have accepteret første bind. Ophavsmændene til vore aktuelle - lidt for spændende - "1001 nats eventyr" har blot at være glade, hvis vi undlader at klage yderligere og ikke forlanger returporto refunderet.

Peter Neerup Buhl

Bagom islam

Mark A. Gabriel: Islam and Terrorism: What the Quran Really Teaches About Christianity, Violence and the Goals of the Islamic Jihad.

(Charisma House, 2002. 234
sider. \$ 13,99).

En professor ved det ledende islamiske universitet i Kairo, Al-Ahzar, har forladt islam og konverteret til kristendommen. Da sharialoven bestemmer, at muslimer, der forlader islam, skal dræbes, og den egyptiske lovgivning derfor omfatter dødsstraf for personer, som forlader islam, har professoren måttet forlade sit land. Efter et ophold i Sydafrika, hvor han af muslimer også blev truet på livet, er han flygtet til USA.

For at beskytte ham omtales han med synonymet Mark Gabriel. Han har nu skrevet en bog, hvor han ud fra koranen og islamisk historie beviser, at islam i sin struktur og lære er en voldsideologi. Da han første gang påpegede disse fakta, blev han suspenderet fra sit universitet. Da han blev kristen, søgte hans far at få ham dræbt. Han beskriver den tortur og de straffe, han gennemgik i hænderne på det egyptiske hemmelige politi, da det blev kendt, at en kendt professor fra Al-Ahzar var konverteret. Hans søster og mor hjalp ham ud af landet.

Bogen modbeviser præsident Bushs bemærkninger efter 11. september 2001 om, at islam i virkeligheden er en fredelig religion. Den afslører det, forfatteren kalder "islams voldelige rødder". Gabriel forklarer, at jihad og terrorisme er uadskillelige fra den sande islam, og at det er en politisk korrekt mediekarikatur at beskrive islam som en "fredens religion". Terroristerne og helligkrigerne er ikke ekstremister eller fanatikere i forhold til islam. De er de sande muslimer; de andre har blot for en tid accepteret en udvandet, vestliggjort udgave af islam. Gabriel giver læseren indsigt i koranen, og han forklarer, hvordan det er muligt for denne bog på én gang at sige, at muslimer skal være flinke ved kristne, og sige, at de skal tortere og dræbe dem.

Desuden gennemgår Gabriel bl.a. de grusomheder, som kristne i Mellemøsten udsættes for. Og han forklarer, hvordan islam i USA er blevet forsynet med en "kristen" (næstekærlig) facade for at opmuntre til konvertering. Kun få mennesker vil jo tilslutte sig en tro, der åbenlyst

taler for mord og undertrykkelse af sine tilhængere. Gabriel har som nævnt selv erfaret, at hvis man er muslim, er man fange for livet. Forlader man islam, er det ens "trofællers" pligt at dræbe en. Denne "religion" kan for så vidt i virkeligheden bedst sammenlignes med mafiaen eller en satanisk kult.

Styrken i denne bog er, at forfatteren er en stor autoritet indenfor islam; han kender denne dræberideologi indefra, og dermed de sande intime forbindelser mellem de islamiske kildekrifter og terroren. Han er uhyre kontroversiel, fordi han ikke påstår, at "terroristerne er ekstreme fanatikere", men derimod, at "terroristerne er de sande tilhængere af deres religion". Vel at mærke er det samtidig slående, at han tydeligvis nærer dyb sympati for de muslimske mennesker, der jo er hans landsmænd. Netop derved får læseren fuld forståelse af, hvilken verdensforbrydelse islam som sådan er.

Islams mål er herredømme over verden. Muslimerne ønsker hele kloden styret efter Allahs lov, intet andet må tolereres. For at nå dette mål er alt tilladt: Drab, amputeringer, korsfæstelser, brandbeskatning osv. Vantro har at konvertere eller dø, så at kun Allahs tro tjenere vil være i live. Såkaldte muslimer, der ikke går ind for dette, er ikke sande muslimer. Det er Mark Gabriels pointe i denne velskrevne og letlæste bog. Den er et "must" for enhver, der stadig tror, at islamisk terrorisme ikke har noget at gøre med den "sande" islam.

Peter Neerup Buhl

"Kristent" nationalt selvmord

Peter Lodberg:
Dansker først og kristen så
- overvejelser om nationalitet
og kristendom.
(Forlaget Aros, 2001. 126 sider.
148 kr.).

Der er mange fronter i den aktuelle krig for og imod nationalstaten, og kirkefronten er ikke den mindst betydningsfulde. Som regel er teologer nogle usigelige vrøvlehoveder, der formår at forkludre selv simple sagsforhold. Lektor Peter Lodberg, generalsekretær i Folkekirkens Nødhjælp, er ingen undtagelse. For ham står kampen mod vor traditionelle folkekirke, hvis lutherske teologi angiveligt "indeholder en stærk tendens til en kon-

servativ og romantisk nationalisme". Det vil den økumeniske teolog Lodberg bekæmpe, fordi han ikke ser noget alternativ til et multikulturelt samfund, hvor mange "danskere" ikke er kristne. Summarisk beskriver han nemlig udviklingen, at først forsøgte man forgæves assimilation af de mange muslimer, der er kommet hertil, så forsøgte man den mere nænsomme integration. Men denne politik fungerer heller ikke over for muslimerne, hvorfor "integrationen må erstattes af et begreb og en politik, der tager sit udgangspunkt i det multikulturelle samfund".

Altså fuldstændig slap defaultisme; accept af, at muslimerne, simpelthen fordi de selv vil det, skal komme her og forårsage en omkalfatring af vort folkelige grundlag! Det uhyrlige er vel at mærke ikke, at en ydre fjende fylder et territorium, som ikke bliver forsvaret – det er et universelt historisk fænomen –, men at hjemlige åndsarbejdere støber kuglerne for invasionisterne.

Lodberg støber kugler med sin fiffige argumentation, hvor han – bl.a. med misbrug af Grundtvig – tilsyneladende taler mod vor folkekirke af hensyn til åndsfriheden, men reelt vil filtrere den ind i fælleskirkelige aftaler, som skal sikre hans politisk korrekte standpunkts overherredømme, hvilket er det stik modsatte af Grundtvigs tale om "kirkens enhed".

Forudsigeligt søger Lodberg også at bagatellisere den augsburgske trosbekendelse, den danske kirkes grundlag, hvor Melancthon prægnant fastslog præsternes pligt: "*Damnant omnes haereses, contra hunc articulum exortas, ut Manichaeos, qui duo principia ponebant, bonum et malum, item Valentinianos, Arianos, Eunomianos, Mahometistas et omnes horum similes.*" ("De fordømmer alle kætteri, som er opkomne mod denne artikel, såsom manikæerne, der antog to grundvæsener, et godt og et ondt, ligeledes valentinianerne, arianerne, eunomianerne, muhamedanerne og alle deres lige."). I århundreder har kristne som en selvfølgerlig pligt fordømt islams kætteri; i dag repræsenterer outsiders som Moses Hansen således den traditionelle hovedstrømning på dette område, ligesom Glistrup står for den historiske normalitet på fremmedpolitikens område – over for "midtens" ekstremisme.

Lodberg forlader til slut i sin bog helt teologien og blotlægger sit egentlige projekt, nemlig afvisning af "nationalismen" og ideen om, at folkelig homogenitet i en stat er forudsætningen for demokrati. Dette er dog en ren empirisk kendsgerning, som prædikanter intet kan ændre på.

Heller ikke Lodbergs forbilledlige teolog Dietrich Bonhoeffer, som han citerer for en masse vræl om det frygtelige ved krig, som "ikke skaber fred, men fordærv" o.lign. Som Churchill dog rammende fastslog: Krig er frygtelig – men slaveri er værre. Og mod de stadige indrømmelser til Hitler i trediveerne påpegede han ligeså relevant: "Hvis du ikke vil kæmpe for retten, når du nemt kan vinde uden blodsudgydelser, hvis du ikke vil kæmpe når din sejr er sikker, må du komme til det tidspunkt, hvor du bliver nødt til at kæmpe med alle odds imod dig og med kun en spinkel chance for overlevelse."

Lodbergs forsøg på at "tilpasse" den danske kirke til islamiseringen er slapsvansens kapitulation over for den selvopfyldende profeti "pluralismen", der udelukkende udspringer af hans egen manglende tro. Selvfølgelig kan man være dansk uden at være troende kristen, så sandt som vor etniske stamme spirede før Kristi fødsel. Men hvis det at være kristen betyder, at man simpelthen mest gnidningsfrit skal berede fjendens indmarch i landet, må man alvorligt spørge, om man kan være kristen og samtidig dansk. I de toneangivende kristnes svigt over for det kristne Danmark ligger faren for kirkens status i fremtiden, ikke i folkekirkens angivelige lukkedeh over for alverden, som er uundgåelig for så vidt man tror ét og ikke alt mulig andet. At tro er at være tro.

Peter Neerup Buhl

Folkehjemmets fader

Anders Isaksson: Per Albin. IV: Landsfadern. (Wahlström & Widstrand, 2000. 526 sider).

Journalisten Anders Isaksson har med denne bog (efter femten år siden 1. bind) afsluttet sin fortræffelige 4-binds biografi om den svenske socialdemokratiske statsminister 1932-46 Per Albin Hansson (1885-1946), der om nogen legemliggør det svenske "folkehjem". Som den lignende danske landsfaderskikkelse Stauning kom han fra beskedne kår og havde en udpræget anti-ideologisk og nøgtern indfaldsvinkel på den politiske gerning. En borddame spurgte engang henført, om ikke statsministeren levede et fantastisk liv, således at træffe store beslutninger, være genstand for beundring osv.? Overhovedet ikke, svarede Per Albin, politik

er mit arbejde, punktum.

Der er et enormt svælg mellem nutidens herskende socialdemokratiske ideologer, der vil forbedre hele verden, og Per Albin, der udelukkende anså det for sin opgave at tjene det svenske folks interesser. Netop *folk* – det ord, som end ikke såkaldte konservative tør bruge i dag. Per Albins politik sigtede mod at gavne hele folket, hvilket fremgår af alle hans slagord: Folkesamling, folkehjem, folkebefrielse, folkerejsning, folkets interesse osv. Han talte direkte imod klasse-retorikken og var derfor ugleset af sit partis venstrefløj. Klasseånden er altid usympatisk og frastødende, mente han, og det var folkestyrets opgave at slå den ihjel. Han understregede, at demokratiet ikke drejer sig om at give "arbejderklassen privilegier på andres bekostning eller i strid med de almene interesser." Tværtimod. Som han skrev i 1929: "Hvor klassebegrebet virker afgrænsende og isolerende, der åbner i stedet folkebegrebet vejene til samarbejde; hvor klassebegrebet let kan lede til en svækkelse af ansvaret for det som er, retter folkebegrebet mere anstrengelserne ind på at tilgodese de magtressourcer, som i samarbejde kan gøres frugtbare for en umiddelbar lettelse af trykket." Der kunne for Per Albin ej heller råde nogen tvivl om, at folkebegrebet er samlende på en helt anden måde end klassebegrebet i den politiske kamp.

Som Isaksson skriver, gik Per Albins politik ud på at hæve det jævne folk, så det blev "en adel i sit eget rige", alle de hundredtusinder af arbejdere, småbønder, tjenestemænd, bude osv., der sammenfattedes i det fællesskab, som ifølge en valgplakat var "Vi som bygger landet".

Isaksson påpeger, at i sine bestræbelser for at skabe et folkehjem ud af nationen lå Per Albin på linje med konservative som fx professor Rudolf Kjellén (Sverigedemokraternas store idol).

Der er skrevet meget indigneret vrøvl om Sveriges uhyre strenge og raceideologiske udlændingepolitik i 1920'erne og 1930'erne. Alle samfundsinstitutioner var præget af denne tænkning, fx lærte de værnepligtige i 1930, at "raceblanding med en ikke ligeværdig race udgør en af de største farer for et højtstående folk." Men som Isaksson kommenterer: "I eftertiden kan man se disse forestillinger om den egne befolkning – eller den egne races – overlegenhed som velfærdspolitikens bagside, men deres basis var netop forestillingen om nationen som et folkehjem eller et folkefællesskab. Nationen var, eller skulle blive, en kreds af ligemænd som forenedes i sprog, kultur, religion, etik, moral, og netop derved kunne

også de fattige erobre status af værdige modtagere af statens midler, omtrent som fattige kusiner i en finere familie."

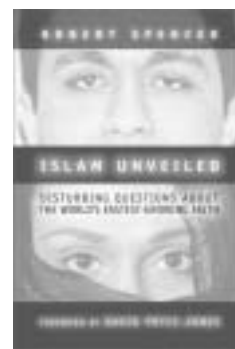
I Per Albins udtalelser findes der vel at mærke ingen racebiologiske indslag, hans nationalisme var en flagets, sindets, folkestyrets, velstandens og familiens nationalisme. Den opbygning af velfærdssamfundet, han førte an i under betegnelsen folkehjemmet, kunne kun realiseres i et land bag sikre grænser uden den globale, ideologiske selvovervurdering, som voksede frem efter 1945 og konsolideredes under Olof Palme.

Sigende for skiftet i hele det moralske klima er også socialdemokraternes holdning til den yderste venstrefløj: Per Albin anså kommunisterne som en voldsromantisk femte kolonne, direkte onde, bedrageriske mennesker, som han ikke kunne have noget at gøre med. I løbet af 1980'erne forsvandt de sidste rester af denne socialdemokratiske afstandtagen til ekstremvenstre, og i dag udgør de en ukontroversiel samarbejdspartner for regeringen. Altså samme udvikling som i Danmark. De urørlige er i dag i stedet overalt blevet det såkaldte "ekstreme højre", hvis kerneideer imidlertid ikke er til at skelne fra holdningen hos en klassisk socialdemokrat som Per Albin Hansson.

Peter Neerup Buhl

Islam uden slør

Robert Spencer: Islam Unveiled: Disturbing Questions About the World's Fastest Growing Faith. (Encounter Books, 2002. 170 sider. \$ 24,95).

Gennem tyve år har Robert Spencer studeret islam. Han er tilknyttet den amerikanske Free Congress Foundation, på hvis hjemmeside (www.fcnnews.org) en mængde radiointerviews med Spencer kan høres online. Desuden er han medlem af "Kristent-Islamisk Forum" og bidrags-

der til konservative tidsskrifter såsom *National Review* og *Chronicles*. Hans bestseller er frugten af hans mange studier og kontakter. Med rette kan det siges, at bogen ikke blot er hans mening om, hvad islam er; den rummer de kolde fakta om, hvad koranen står for.

Først og fremmest viser bogen, hvor let kerneelementer i islam kan føre til terrorisme og legitimere muslimske regimer, der er voldelige både mod deres egen befolkning og mod omverdenen. Spencer viser, at disse farlige konsekvenser direkte udspringer af koranens lære. Han går bag om den overfladiske skelnen mellem den "sande" fredelige islam og terroristernes "misbrug" af islam og dokumenterer, at de aktuelle begivenheder er en konsekvens af koranen og de islamiske traditioner, der har en uhjælpelig tendens til at fremme fanatisme. Videnskaberens uddøen, undertrykkelsen af kvinden, bruddene på alle menneskerettigheder, fikseringen på vold og hellig krig – Spencer viser, hvordan alt dette følger af den såkaldt moderate islam og ikke kun af "fundamentalismen".

Koranen leverer en eksplicit volds-etik. Overalt hvor islam er, vil den radikale, militante islam derfor også være. Indenfor "Islams Hus" kan der være fred, eller i det mindste fravær af krig, men over for omgivelserne er der evig krig mod de vantrø:

"De sande troende kæmper for Guds sag, men de vantrø kæmper for Djævelen. Kæmp mod Satans venner." (Sura 4:76). "Profet, før krig mod de vantrø og hyklerne og behandl dem hårdt. Helvede skal være deres hjem: en ond skæbne." (Sura 9:73).

Den muslim, der ikke kæmper, er ikke værdig til navnet muslim. Men muslimerne påstår over for os, at jihad er blevet forvrænget af vestlige kommentatorer: Angiveligt betyder det ikke at gribe til våben mod islams fjender, men omfatter enhver handling til forsvar for eller fremme af islam. Spencer må dog fastslå, at der altid har været et direkte krigselement i "jihad". Fra profeten Muhamed og indtil i dag har muslimer ganske åbent vedgået dette, men nu er en anden facade opfort.

Som illustration gennemgår Spencer vilkårene for kristne i områder erobret af islam. Lige fra starten har magthavende muslimer gjort eksistensen for kristne så vanskelig og ydmygende, at mange opgav kampen. De konverterede til islam blot for at overleve. Opførelse og restaurering af kirker var forbudt, kirkeklokker måtte ikke bruges, kristne måtte ikke hindre omvendelse af deres børn til islam, de

måtte ikke have magt over en muslim, blev beskattet hårdt og skulle bære speciel klædedragt eller symboler. Deres ud-sagn talte ikke i retten.

Spencer viser videre, at denne tilstand stadig hersker eller er vendt tilbage i dag. I flere lande er kristne blevet henrettet for "blasfemi". I Pakistan er en kristen blevet dødsdømt og torteret blot for at henvise til Salman Rushdies "Sataniske vers" – blot ét ud af hundredevis eksempler. Spencers bog er fyldt med sådanne hjerteskrærende historier.

Han konkluderer, at islam i bedste fald er en "umoden" religion. Den er nået til ca. år 1400, på hvilket stadie også kristendommen dræbte vantrø. Langt mere sandsynligt er det dog efter Spencers vurdering, at islam ikke kan udvikle sig videre, som kristendommen har gjort. Kernebudskabet i kristendommen – korsfæstelsen eller selvopofrelsen – peger i diametralt modsat retning af islams budskab. Indenfor koranens doktriner, som islam er uhjælpeligt bundet af, kan denne "religion" kun blive fredelig ved at benægte selve sin essens. I modsætning til kristendommen kan islam kun nedlægge våbnene ved at undsige alt, hvad den har været siden sin opståen. Islam skal bogstaveligt "gå ud af sig selv" for at blive fredelig, hvilket forudsætter offer og selvfor-nægtelse. Med Spencers ord kan kort sagt kun et mirakel medføre, at vi nogen-sinde kan vente os andet af den islamiske verden end krig og krigstrusler.

Hidtil har Vestens politik over for islam - i særdeleshed den hovedløse masseindvandring der forudsætter muligheden af fredelig sameksistens og "integration" - altså bygget på troen på mirakler. Det er næppe et realistisk eller ansvarligt grundlag for moderne realpolitik. Den kolossale ydre og indre sikkerhedspolitiske trussel, som dermed er skabt af vore egne ledere, bør ikke søges afhjulpet primært med bønner og himmelvendte øjne, men med kontante, massive repatrieringstil-tag.

Peter Neerup Buhl

At nære en slange ved sin barm

Lars Erslev Andersen & Jan Aagaard: Den afghanske forbindelse. (Mellempopleligt Samvirke, 2002. 192 sider. 198 kr.).

Bogen beskriver først USA's slingrekurs

og opportunistiske holdning overfor de islamiske lande, hvor vesten ofte har støttet den argeste reaktion af storpolitiske og verdensøkonomiske årsager.

Derefter behandles terrorbegrebet. Der skelnes ukorrekt mellem terror og krig, som om der var en væsensforskel; i realiteten er der kun en grads-forskel. De der bruger terror af politiske og religiøse grunde, ville føre krig hvis de kunne. Der er kun afmagten til forskel. Terror mod civile er i øvrigt moralsk set det samme som at føre krig mod civilbefolkningen; i vore dage kaldes dette krigsforbrydelser. Terroristerne er altså reelt krigsforbrydere og bør behandles som sådanne.

Det er derfor vrøvl når det fremføres, at den slags handlinger kun er terror når den rettes mod legitime stater. For mord på civile er altid terror, hvad enten landet officielt er anerkendt som demokratisk, eller det er et diktatur. »Staterne brænder mærker oppositionelle« (ved at stemple dem som terrorister) bruges et sted som overskrift. Men det er ikke militærdiktaturet i Algier, der »udpeger modstands- og oppositionsgrupper som terrororganisationer« – men FIS/GIA's egne handlinger – de har myrdet 100.000 civile!

I bogen hævdes fx, at Israel ikke har ret til at betegne Hamas og de andre selv-mordsbombeorganisationer som terrorister, men kun som en voldelig opposition, der kun vedkommer kriminalpolitiet – og at Israel derfor ikke har ret til at bruge militær og henrettelser af attentatmændene. Men en nabostat, der lader sit territorium bruge som basis for militante angribere, kan ikke beklage sig over, at den angrebne stat bruger sit militær som svar. Palæstina er en sådan nabostat, hvori Israel i øvrigt ikke har politimyndighed. Argumentet er altså hyklerisk.

Bogen påviser, at internettet har opnået meget stor betydning for terrorismens organisering, idet man meget hurtigt kan skabe ad hoc-netværk for specielle opgavers udførelse. Disse ad hoc-netværk etablerer globalt samarbejde mellem lokale jihadgrupper, der styrker fundamentalisternes fælles fjendebilleder.

Et sted konstateres, at nationalstaterne i vor tid er under stærkt pres, og det antydes, at det skyldes markedskræfterne. Det er næppe rigtigt. Det er først og fremmest (ondsindede) politiske kræfter, der fremmer opløsningen. Sandheden er vel, at både økonomi og politik reelt er topstyret af en snæver elite, og at resten blot er medløbere. Dette kunne så modvirkes af demokratiets kræfter, men spørgsmålet er om de længere fungerer.

Et andet sted nævnes, at fx Pakistans regering har stadigt stigende vanskelighe-

der med at holde ekstremisterne borte fra magten, da de sekularistiske partier er forsvundet, og praktisk taget hele befolkningen udelukkende får islamisk skoling, altså foregår der en græsrodsislamisering. I det hele taget øges antiamerikanisme og antivestlige holdninger overalt i muhamedanerverdenen, idet man vurderer alle konflikter aldeles énøjet.

Efterhånden som den af middelalderlig overformering fremkaldte overbefolkning øges – noget som åbenbart ikke betragtes som af væsentlig betydning og derfor dårligt nok omtales af forfatterne – øges også tilslutningen til fundamentalisternes rækker. Heller ikke nævnes, at fraværet af basale livsbetingelser i form af arbejde, indkomst og anstændige boliger, samt forøgelsen af forskellene mellem rige og fattige i verden udelukkende skyldes, at de stadig mener sig berettigede til at formere sig som på Muhameds tid. Når det går ned ad bakke, giver man altid vesten skylden. Det ligger ikke til de »retroende« at kunne se egne fejl. Et sted bruges udtrykket »marginaliserede muslimer, der er havnet på globaliseringens losseplads«. Smart bortforklaring, der kan give vesten skylden for virkningerne af generationers overformering!

Såkaldte islamforskere – og talsmænd for islam – hævder at der ikke er nogen som helst naturlig forbindelse mellem terror og islam. Der er dog rigeligt med skriftsteder, der modbeviser påstandene. Selv om de mange forskellige fundamentalistbevægelser paradisk nok fortolker »Guds ord« vidt forskelligt, er de ihvertfald enige om én ting: Religion og politik er helt uadskillelige størrelser i Islam. Visse ting i koranen kan (trods benægtelse heraf) åbenbart alligevel fortolkes, mens andet ikke kan.

De vestligt orienterede regimers søg på at modernisere deres samfund er stort set slået fejl, simpelthen på grund af de fattigdomsskabende befolkningsekspllosioner. De kulturelt tilbagestående islamiske masser bryder sig ikke om importerede løsninger, men ser deres identitet og selvrespekt i en tilbagevenden til den ideologiske ånd (eller åndsformørkelse) fra det syvende århundrede.

Der oplyses om saudierne dobbeltspil, på den ene side som allierede med USA og hovedleverandør af olie, og ved siden af som den vigtigste støtte for udbredelse af fundamentalistisk jihad, med uofficiel støtte til al-Qaeda og andre militante islamorganisationer. Af frygt for destabilisering af Mellemøsten vælger USA stadig at støtte verdens mest reaktionære styre. Kongefamilien er stor, og dele af den støtter terrorismen, mens re-

sten af den lader som om den ikke ved det.

I kapitlet om Ægyptens islamiserende udvikling beskrives, hvorledes den enorme befolkningstilvækst har forøget fattigdommen og dermed antallet af fundamentalistiske aktivister kolossalt. Fx er antallet af moskeer i Ægypten øget fra 17.000 i 1961 til 70.000 i 1995.

I andre kapitler fortælles om baggrunden for Sovjets intervention i Afghanistan, organisationen af det fundamentalistiske oprør mod marionetstyret i Kabul og rekrutteringen af mujahedinerne, der i stort omfang senere indgik i de globale terrorgrupper.

CIA brugte milliarder af dollars og talrige vestlige instruktører til at finansiere og uddanne de mujahediner, som nu bruger deres færdigheder i terroren.

Fundamentalisterne har konstateret, at turisme hjælper med til at holde »ugudelige« regimer ved magten, og terroren mod vestlige turister har da også mindsket denne religiøst forbudte indtjening betragteligt, fx i Ægypten. De turister der alligevel ankommer trods advarsler, har ifølge talsmænd selv fortjent hvad der overgår dem af rædsler ...

I Algeriet stod Afghanistan-veteraner fra FIS for dannelsen af terrororganisationen GIA, der siden har anført den borgerkrig, der som nævnt har kostet over 100.000 livet. Fundamentalismens vækst vistes også i Algeriet ved den kolossale forøgelse i antallet af moskeer ...

Overalt i islamiske lande har hjemvendte Afghanistan-veteraner oprettet terrororganisationer, fx på Filippinerne.

I omtalen af Bosnienkrigen gør bogen sig skyldig i de samme fordrejelser af virkeligheden som er typisk for vestens muhamedanerfikserede journalister. Der berettes fx om serberes nedbrænding af huse og hele byer. Hvad med den bosniske muhamedanergeneral Oric, som i spidsen for Srebrenica og omegns muhamedanere jævnedes samtlige huse i 50 serbisk beboede landsbyer øst for Srebrenica med jorden, og herunder brændte masser af civile serbere inde i husene?

Interimistiske krigsfangelejr betegnes som koncentrationslejr, og da serberne tog hævn for ovennævnte krigsforbrydelser, betegnes dette rask væk som massakrer på sagesløse civile. Dertil de yderst tvivlsomme påstande om serbiske massevoldtægter, muhamedanske propandaløgne hvorom Milosevic sarkastisk erklærede, at de børn der kom ud af det ville han da personligt gerne adoptere! Og så omtales enorme etniske fordrivelser og flygtningestrømme af muhamedanere, der derved foræredes et bekvemt påskud

for at opnå en høj levestandard i Vesteuropa. For de vender aldrig frivilligt hjem. Men hvem er det virkelig gået ud over? Fordrevne serbere udgør næsten en million, mange bor i lejre i Serbien.

Bosniens præsident Izetbegovic, kendt som fundamentalist, tog af samme grund med kyshånd mod hjælp fra Afghanistan-veteraner i tusindvis. (Mindre kendt er det, at han var en særdeles aktiv løjtnant i Hitlers SS-division Handchar for bosniere under den anden verdenskrig.)

I betragtning af, at der ikke spares på kritik, når serberes, russeres, amerikanes og kineseres handlinger skal vurderes, synes bogen at mangle moralsk afstandtagen fra muhamedanske ugerninger. Andres forsvar for landsmænd kaldes for »nationalisme«, mens den evige muhamedanerekspansion ikke stemples på tilsvarende vis. Denne perfiditet er typisk for mediernes rethaveriske masochisme, der fremmer vestens selvmord.

Osama bin Ladens oprindelse, opvækst og udvikling beskrives, og tillige hvorledes han dygtigt opbyggede sit terrornetværk, al-Qaeda, som fungerer både globalt og lokalt. Det minder lidt om de velbærgede borgersønner fra 68-generationen, der tilsluttede sig fx Rote Armee Fraktion i ren og skær verdensrevolutionær virkelighedsfjern romantik.

Fra slutkapitlet citeres: »Men så længe der ikke gøres noget grundlæggende ved de mange konflikter og ved den kolossale forskel mellem dem, der nyder globaliseringens søde frugter og dem, som må nøjes med dens bitre piller, vil der både være et vækstgrundlag for volden og steder, der som lommer i den globale landsby, kan tjene som sikre havne for militante netværk: Træningslejr til fremtidens terrorister«. Her ses helt bort fra Islams ekspansionslære og overformerings virkninger. Forøget økonomisk støtte til islamlande vil kun have den negative virkning, at tempoet i befolkningstilvæksten øges, og eftergiveness i territoriale spørgsmål vil blot give den demografiske aggression blod på tanden. Man kan ikke være solidarisk med en formeringskrig som den der er forlangt som »Guds befaling« i koranen.

Bortset fra deres illusioner har forfatterne ét forslag der umiddelbart lyder fornuftigt: At presse saudierne til politiske reformer og samtidig til at ophøre med at finansiere udbredelse af fundamentalisme. Men uden stop for den syge befolkningstilvækst vil det hele være virkningsløst. At velstand ikke i sig selv er et middel mod fundamentalisme viser eksemplet Saudi-Arabien i øvrigt klart.

Forfatterne har gjort et grundigt arbejde – ingen tvivl om det. Og i betragtning af udgiveren er bogen egentlig forbløffende objektiv. Men det er vel for meget at forvente, at MS drager de rigtige konklusioner og derfor ændrer sit handlingsmønster. Man fastholder selvfølgelig den officielle vestlige holdning, der går ud på at fundamentalisme og terror intet har med islam som religion at gøre, og større kæmpeløgn kan vel næppe tænkes.

Det virkelig beskæmmende er, at en stor og stærkt voksende del af denne klodes befolkning forsøger at bekræfte sin identitet og styrke sit (indbildte?) selv-værd ved hjælp af netop den ideologiske »religion«, som er den væsentligste årsag til dens tilbageståenhed!

Bent Jacobsen

Nationernes uerstattelige værdi

**Anthony D. Smith:
Myths and Memories of the Nation.
(Oxford University Press,
1999. 288 sider. \$ 24,95).**

Langt de fleste historikere i dag hævder, at nationer er et rent moderne fænomen, og at det ydermere er absurd og destruktivt, ja nærmest identisk med nazisme.

Herimod har professor Smith, mest siden han i 1986 publicerede bogen *The Ethnic Origins of Nations*, været kendt for at fremhæve, at nationer ikke kan "konstrueres" eller "opfindes" ud af ingenting. Nationer må nødvendigvis have etniske rødder, reelt identificerbare samfund, som ofte har eksisteret i årtusinder.

Den herskende "modernistiske" (eller "postmodernistiske") mening om den nylige konstruktion af nationerne er for Smith lige så meget en "myte" som den naive essentialisme, der anskuer nationer som uforanderlige helheder siden tidernes morgen. Nationalister er med Smiths ord ikke "sociale ingeniører", som det i dag påstås, men snarere sociale og politiske "arkæologer", der genopdager eller genopliver en reelt eksisterende fortid. Den moderne parodi om nationalister, der "ønsker at vende tilbage til fortiden", korrigerer Smith også: Faktisk ingen nationalister ønsker rent konkret at vende tilbage, men blot at holde et ideal eller en etos op for nutiden.

Det herskende historiesyn ser altså ikke, at nationalisme ikke opererer på en "tabula rasa"-befolkning, men på en fol-

kegruppe der i forvejen er formet af historien. "Billederne og traditionerne, der benyttes som elementer til nationer, er ikke kunstige skabelser af intellektuelle eliter, kulturelle ledere eller ingeniører, men produktet af et komplekst sammenspil mellem disse skabere, deres sociale betingelser og deres befolkningers etniske arv." Nationalister (og andre) har langt fra et frit valg om, hvordan de vil tolke deres nation i dag – den er meget mere end blot en vilkårlig "tekst", som postmodernister påstår. De forskellige nationers vidt forskellige historie sætter rammer for, hvordan nationen kan tolkes i dag. Nationalister er tvunget til at vælge blandt elementer fra fortidens etniske kultur, som så kan gives en aktuel mening, men udvalget er langt fra ubegrænset. Desuden afliver Smith med grundig dokumentation myten om, at nationalisme er et uddøende fænomen. Tværtimod synes den at brede sig stadig mere og at tage til i intensitet.

I en af de artikler, der indgår i hans aktuelle bog, gennemgår Smith konsekvenserne af denne udvikling for flygtningepolitikken. Bl.a. er en følge af den etniske nationalisme, der diskriminerer fremmede økonomisk, at der ikke længere kan skelnes mellem økonomiske og politiske flygtninge, hvilket jo ellers har været et mantra i debatten. Smith advarer mod en territorial "hærdning" eller "etnisk uigennemtrængelighed" over for flygtninge, men dette er dog blot en sund, instinktiv forsvarsreaktion. Som Smith selv indgående beskriver, hænger social solidaritet og etnisk homogenitet sammen.

At et fællesskab behøver en reelt eksisterende fælles fortid for at kunne hænge sammen, er grunden til Smiths skepsis overfor, om en Europæisk Union har en fremtid. Kosmopolitisk "kultur" er for ham en utopi, fordi den pr. definition er uden "hukommelse", mens ingen kultur synes at kunne eksistere uden for en konkret nations kultur, der er bundet til tid, sted og konkrete personer. "Heri ligger paradokset for ethvert projekt for en global kultur: den må arbejde med materiale bestemt for de selvsamme projekter, som den søger at komme ud over – de nationale identiteter som i sidste instans skal udslettes." Global kultur er således for Smith en selvmodsigelse: "Pr. definition tidløs, stedløs, neutral og teknisk, ville en global kultur være essentielt hukommelsesløs og nutidig, eller simpelthen en blanding og efterligning af andre, rod-fæstede og konkrete, kulturer. Men ingen kultur, vi nogensinde har kendt, kan blomstre uden kollektive minder og traditioner, ej heller kan kulturelle identiteter og fællesskaber eksistere uden deres di-

stinkte symbolske koder. Og hvor længe ville en sådan rent efterlignende kultur kunne modstå sine egne opløsende tendenser?"

Derfor må Smith principielt afvise det liberale og det socialistiske historiesyn om et fællesmenneskeligt fremskridt, der går frem mod "én verden". Nationer er ikke blot trin på historiens trappe, men i sig selv værdifulde og varige elementer i verdens mosaik. Kort sagt er Smiths vel-funderede erkendelser noget af den bedste medicin mod det tomme multikulturelle "ideal", man kan finde.

Peter Neerup Buhl

Ondskabens Imperium

**Anthony J. Dennis:
The Rise of the Islamic Empire and the Threat to the West.
(Wyndham Hall Press, 2001.
180 sider. \$ 20).**

Den første udgave af denne bog kom i 1996, en ny udgave blev udsendt kort efter 11. september 2001. Forfatteren blev i forbindelse med den første udgave beskyldt for at være paranoid med sine præcise advarsler om truslen mod Vesten fra en ekspansionistisk islam – denne kritik var forstummet ved udsendelse af 2. udgave i november 2001...

Dennis er jurist og kæmper for menneskerettigheder i muslimske lande, og ud over at være hyppigt brugt af amerikanske medier har han som ledende ekspert i "muslimsk nationalisme" bl.a. vidnet for Senatets udenrigskomité. For nylig udgav han også en bog med titlen "Osama bin Laden: et psykologisk og politisk portræt", frugten af fem års studier. Han udtrykker vel at mærke beundring og sympati for islam som sådan, men alligevel leverer han en glimrende analyse af den nye trussel mod Vesten. Han lader nogle islamistledere tale selv og afslører derved deres hadefulde sprog og deres foruroligende planer mod den vestlige verden. Samtidig understreger han kontrasten til kristen "fundamentalisme": Der er en verden til forskel, fastslår han – ingen kristne af betydning farer frem med henrettelser, tortur og gidseltagninger, som det er skik og brug blandt islamisterne. Han gør det klart, at islam ikke er en religion, men den hurtigst voksende aggressionshær på kloden. Og i løbet af det 21. århundrede, advarer han, bliver islam den farligste og mest effektive

fjende som Amerika har stået over for i hele sin historie. Angrebet 11/9 var kun "første kapitel" i kampen mellem Vesten og dem, som opfatter os som vantro, der skal enten omvendes eller dræbes. Islamismen vil snart kunne true "selve menneskeartens overlevelse".

Det storpolitiske perspektiv, Dennis opruller, er ikke muntert. Han anser det for sandsynligt, at lande som Tyrkiet, Algeriet og Egypten bliver fundamentalistiske og kommer til at indgå i en stor muslimsk konføderation; en islamisk blok med snævert økonomisk-militært samarbejde i konfrontation med Vesten. Muslimske ledere taler jo på deres fælles konferencer altid om, at de islamiske lande udgør én muslimsk nation, og det kan snart blive virkelighed, mener Dennis, for de muslimske masser går overalt ind for denne enhed (i ganske ekstremer udgave). Et "islamisk NATO" er en nærliggende konsekvens.

Vort vestlige NATO har ifølge Dennis et sikkerhedsproblem, så længe Tyrkiet er medlem og derved delagtiggøres i de hemmelige dokumenter og planer til Vestens forsvar. Han mener, at NATO bør forberede en strategi, der forudsiger situationen, at lande som Tyrkiet og Saudi-Arabien bryder med Vesten.

Selv om Dennis er lidt svag eller teoretisk i sin skelnen mellem fundamentalisterne og islam (der jo pr. definition er fundamentalistisk), er hans konkrete storpolitiske analyse klar, vidende og overbevisende. Vesten er under angreb, og vor første forberedelse til den kommende krig må være at fjerne grobunden for det fjendtlige imperiums femte kolonne indenfor vore egne grænser.

Peter Neerup Buhl

"Europæisk" ungdom!?

**Steven Vertovec & Alisdair Rogers (red.):
Muslim European Youth.
Reproducing ethnicity, religion, culture.
(Ashgate Publishing, 1998.
215 sider. £ 40,50).**

Bogen med den selvmodsigende titel "Muslimsk europæisk ungdom" indgår i en serie om forskning i etniske relationer; et samarbejde mellem universitetet i Warwick, England og det Danske Center for Migration og Etniske Studier (daværende

Sydjysk Univ. Center, Esbjerg). Forudsigeligt et typisk discount-akademisk produkt, en uvillet parodi på de velkendte klicheer om, at muhamedanerne i Europa er en stakkels forfulgt minoritet, og vore regeringers forsøg på restriktioner til bevarelse af vore nationalstater i bedste fald odiøs "nyracisme".

At den muhamedanske ungdom i Europa i stigende grad tilslutter sig islamismen tolkes som en afmagtsreaktion over "marginalisering" osv. i vore samfund - hvor de bare får foræret alting i en grad utænkelig i deres hjemlande, uden at noget kræves til gengæld! Alle krav fra de yderliggående muhamedanere synes for bogens "forskere" at være helt legitime - indtrængerne tilskrives en selvfølgelig ret til at "omdefinere" grundlaget for værts-samfundene.

Hvordan vore offentligt finansierede forskere selv omdefinerer truslen mod os, fremgår allerede af de første ord i bogens indledning med skildringen af en ung muhamedaner i Storbritannien iklædt en t-shirt med et billede af jordkloden, forsynet med underteksten "dar al-Islam" (Islams område). Selv dette umisforståelige budskab om verdensherredømme forkludres af redaktørerne, der synes blot at se et uskadeligt signal til fordel for broderskab over landegrænserne.

Det kan ikke undgås, at mange fakta i bogen dementerer denne naivitet, skønt hårtrukne fejlkonklusioner drages. Afslørende er således den altomfattende muhamedanske reaktion mod Salman Rushdie, som endog kendte "sekulære", "socialistiske" muhamedanere i Storbritannien forlangte dræbt. Sigende er også, at 90 pct. af muhamedanernes børn i Storbritannien sendes i koranskoler for at gøre dem immune over for den fæle vestlige materialisme og frigjorthed, der jo ellers uhæmmet snyltes på.

Et af bogens indlæg kommer for skade at konstatere, at en grundlæggende åndelig forskel mellem Islam og Vesten er, at førstnævnte kun anerkender den sande tro, indenfor hvilken al viden har at holde sig, mens man i Vesten adskiller religion og faktuel viden om verden. Allerede uddannelsen af unge er derfor uforenelig.

Bogen er et mislykket opgør med den foragtede "orientalisme", der (sandt) tolker Islam og Vesten som to uforligelige helheder eller blokke. Men bogens egne fakta dementerer altså dens konklusioner.

Løsningen hedder selvsagt ikke umulig "integration" og ødelæggende omdefinering af vore samfund for at tilfredsstille muhamedanernes forældede kulturmønstre. At den rigtige løsning - repatriering -

stadig er mulig, fremgår faktisk af bogens oplysninger, hvoraf det fremgår, at næsten halvdelen af unge muhamedanere, opvokset i Europa, lige så gerne vil leve i forældrenes ophavsland. Massehjemsendelser er aldeles ikke den umenneskelighed, de almindeligvis præsenteres som, men så langt den mindst smertefulde løsning i forhold til, hvad der ellers vil komme.

Peter Neerup Buhl

Den nye verdensorden

**Mehdi Mozaffari (red.):
11. september. Internationale konsekvenser og perspektiver.
(Systeme, 2002. 191 sider.
250 kr.).**

Fjorten forskere med tilknytning til Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet, giver her et udmærket udsyn over de store globale konsekvenser af terrorangrebene 11/9 01. I indledningen fastslår Erling Bjøl rammende, at det er to "fundamentalt uforenelige værdisystemer", der står over for hinanden i Vestens kamp mod terrorismen.

Mindre rammende mener professor Georg Sørensen, at radikal islamisme er "knyttet til den modsætningsfyldte moderniseringsproces i Saudi-Arabien". Den er dog et udbredt fænomen overalt i den islamiske verden, med majoritetens sympati. Som Mehdi Mozaffari skriver, er islamismen "i stigende grad en halvøkonomisk, konsensual diskurs".

Mere rammende er Sørensens afvisning af fattigdommen som årsag til terror, og hans fremhævelse af den forrykte sammensætning af det såkaldte internationale samfund, hvor svage, livsuduelige stater, der kun kan eksistere med andres hjælp, taler med samme vægt i FN som stormagter. De svage stater vil med Sørensens ord både behandles som ligeværdige partnere, og mener samtidig at have ret til bistand og anden støtte. Gives sådan ikke, er terror legitim - en mentalitet som det forurettede barns.

Mehdi Mozaffari erkender som nævnt den store opbakning bag islamismen, men bagatelliserer derpå ulogisk dens sammenhæng med islam som sådan. Usagligt erkender han ikke islam som krigerideologien par excellence, men hævder - blind over for virkeligheden: "Ved en

sammenligning med den vestlige civilisation er alle andre civilisationer mindst lige så underudviklede som den islamiske.”

Kina er dog det fremmeste eksempel på en ikke-vestlig civilisation med succes. Siden Maos død er Kinas BNP syv-doblet – i 1990 havde Sovjet og Kina samme BNP, i 2002 blev Ruslands BNP kun en femtedel af Kinas. Selv om både Kina og Indien støttede USA efter 11/9 01, idet begge lande har problemer med muslimsk terror, kvitterede USA uklogt kun med arrogance. Amerikanernes gode forhold til Rusland efter 11/9 burde dog udvides til også at gælde de to andre nævnte stormagter, som har potentiale til at indgå i den udviklede verden i fælles front mod muslimernes aggression. Handlingslammet er kun Europa, der med ”Londonistan” (og Hamborg, København m.m.) ikke engang kan leve op til det basale krav i antiterror Samarbejdet, at flygtningestatus ikke må misbruges som dække for terrorisme. Man må krumme tæer.

Ikke mange konklusioner kan drages i bogen mht. det længere perspektiv. Meget afhænger fx af nye terrorangreb. Men det burde stå ganske klart, at hvis ikke Vesten snart helhjertet formår ret at sætte skel mellem venner og fjender, går det grueligt galt. Særlig når vi samtidig har et to-cifret antal millioner af fjendens kernetropper midt iblandt os.

Peter Neerup Buhl

Pengene eller livet!

**Fahmy Almajid:
Muslimerne kommer!
(Forlaget Fremad, 2002. 187
sider. 228 kr.).**

Den ny bog ”Muslimerne kommer!” truer med, at hvis ikke vi hælder flere milliarder i integration, vil Glistrups advarsler om ”Libanon-borgerkrigshelvede her” blive gjort til virkelighed. Forfatteren Fahmy Almajids ærlighed er da et argument for at følge Glistrups råd om drastiske forholdsregler. Typisk for en såkaldt integrationsforsker, der i 22 år har været ansat ved DR, og nu lever af ”integrations”-illusionen, mener han, at muslimmændenes problem med at få en dansk ægtefælle kan løses ved, at staten opretter ægteskabsbureauer med dette formål.

Jens Bang

Antimoralistisk geni

**Rüdiger Safranski:
Nietzsche.
(Gyldendal, 2001. 326 sider.
295 kr.).**

**Sverre Raffnsøe:
Moralens evindelige gen-
komst.
(Gyldendal, 2001. 192 sider.
195 kr.).**

Den voksende statsstøttede dansk-patriotiske begejstring for Kierkegaard er vand ved siden af hele verdens dynamit-hamrende eksplosive vækst i interesse for Nietzsche, som man omsider er holdt op at kalde nazi-inspirator.

Sidste efterår udkom 2 nytolkninger af moral-relativismens store gennemtænker. Den første ser på geniets liv og udviklingen i hans tænkning og æstetik. Den anden ser på et af værkerne, ”Moralens oprindelse”, der tolkes omstændeligt så højskoleelever kan forstå det. Bl.a. populariseres samvittighedens programmering i tidlig barndom – en af de mange ting som er dårligt forklaret af Freud – der havde lært alt af Nietzsche.

Den dårlige samvittighed er en omdirigeret, indadrettet destruktiv aktivitet: Nietzsche fortættet af Rüdiger Safranski /Sverre Raffnsøe.

En af grundene til, at Nietzsche er evig-ung i oprørske universitets- og højskolestuderendes øjne, er at han lægger sig tæt op ad Goethes Faust mht. at sproget er musik – han filosoferer med hammeren – han er dynamit. Når al argumentation alligevel er ”en mobil hær af metaforer” så kan man lige så godt sukke angrebet på systemet ind i .... verbale eksplosioner.

”Der gives en Grad af forløjethed, der er båret i kødet; den kalder man ’den gode Samvittighed.’” – Nietzsche.

Aforismerne siger hver så meget som en hel bog, og mest kendt er: ”Det du ikke dør af bliver du stærkere af”, og ”Godhed er mangel på styrke til at være ond.”

Det sidste siger han på mange sarkastisk-ironiske måder, fx: ”Sandelig, jeg lo ofte ad de svæklinge, der anså sig for gode, fordi de havde lamme poter.”

Det er ren Glistrup når godhedsindustriens sort-hvid forenklinger afvises: ”Verden er en guddommelig leg hinsides godt og ondt. Det har den indiske Vedant-filosofi og grækeren Heraklit indset før jeg, og deri er de mine forgængere.”

Med særlig relevans for indvandrings- og ulands-debat er Nietzsches dynamit-sprog om MEDLIDENHED – allerede

aforismemageren fra Solkonge-salonerne havde provokeret med at godhed skyldes svaghed og medlidende er skadelig, når bortses fra yngelpleje.

Nietzsche er den store afslører af selv-bedrag og har skabt både Freud og Jungs psykologi.

Som digterfilosof er han uovertruffen mht. korte fyndord med evighedsværdi:

”At vise medlidende er en form for foragt – for det betyder at man har ophørt at frygte den der ynkes.”

”Harmen over de andres ulykke er den mandlige bror til medlidende.”

”I har mig for grusomme øjne og kigger lystent efter lidende. Har jeres vellyst ikke blot forklædt sig og kalder sig medlidende?”

”Ved de fleste velgerninger, der udvises mod ulykkelige, ligger der noget oprørende i den intellektuelle letfærdighed, hvormed den medlidende spiller skæbne; han ved intet om hele den indre følgerække, som hedder ulykke for mig og for dig.”

Ingen filosof er blevet så skingert BEVIDST MISFORSTÅET som Nietzsche – allerede under første verdenskrig forvrængede amerikanere ham til opfinder af tysk ”hunnisk” krigsmentalitet.

Hitler var ikke til Wagner og Nietzsche – men til wienervalse. Han var en plebejer der havde suget enorm lærdom til sig, men den sofistikerede Nietzsche var af alle nazier forstået som ekstremt anti-nazistisk: anti-nationalistisk, anti-socialistisk, og anti-antisemitisk.

Nietzsche bifaldt medlidende drab, men var meget kritisk overfor den ny britiske social-darwinisme, og at et løveagtigt ”blonde bestie” oprådte blandt digterfilosoffens tusinde dyre-metaforer, betyder ikke, at han argumenterede for arvehygiejne – endsiges udryddelse.

Oplysningsfolk som Adam Smith havde ønsket ”tilbage til naturen”: Markedsfrihed uden grænser og skatter og afgifter og toldudbud og –efterspørgsel som i dyreriget, og lad egoismen kun begrænses af ”natvægterstat”, for en guddommelig ”usynlig hånd” vil dreje egoistiske profitskabelse til almennyttig jobskabelse.

Nietzsche gik nogle tigerspring videre mht. at lege med de stive moral-regler og sagde ”Vær jorden tro – lad jer ikke forlede af de der lokker med overjordiske håb.” Han fornægtede, at der findes ”menneskerettigheder”, mere end der findes rettigheder for orme.

En voldsom vækst sker i disse år i interessen for filosofi hos de unge, og danske stats-bevillinger forkæler derfor Søren Kierkegaard vildt, og der udgives årligt flere populært skrevne afhandlinger om hans tidløse tænkning.

Skønt de nazi-fobiske tyskere ikke tør støtte Nietzsche statsligt – der var to generaler og Mussolini som beundrede denne digterfilosof – så er interessen langt større og langt mere eksplosivt voksende vedr. den tyske ophavsmand til eksistentia-lisme og stats-kritik, hykleri-kritik, kristendoms-kritik og moral-kritik.

Tidehvervs-præster som Søren Krarup og Jesper Langballe har i mange årtier gjort brug af Nietzsche-nytænkningen i deres angreb på falsk humanisme, og den ny (og den foregående) Krarup-bog er gennemsyret af foragt for etisk skrivebords-teori og skabs-stalinistisk planøkonomi uden jordforbindelse.

Da Georg Brandes bad Nietzsche læse Kierkegaard, (der netop var blevet oversat til tysk), bladrede han flygtigt igennem og konstaterede, at tankerne allerede var rummet i hans værker – parallel-tænkning er almindelig, for tidsånden afspejles i geniernes værker.

”Der findes en bestemt slags humanis-ter, som elsker negrene i Afrika, men ha-der deres nabo.” (Søren Kierkegaard).

”Godmodigheden, venligheden, den hjertelige høflighed er stedsesprudlende udløb for den uegoistiske trang og har langt mægtigere bygget med på kulturen end de meget mere berømte udslag af den, som benævnes medlidenhed, barmhjer-tighed og opofrelse.” – Nietzsche.

Det sidste er for mig REN ADAM SMITH - netop markedsfriheden er jo den sande vej til størst mulig lykke for flest mulig mennesker, og grundtvigsk kristen-dom er at vise storsind, venlighed, høflig-hed, godmodighed – aldrig overdrevent opofrende, men fordi god moral betaler sig i det lange løb og er vejen til STØRST MULIG LYKKE FOR FLEST MULIG MENNESKER.

Bo Warming

styrelse. Den ansatte, der er privat ven med forældrene, foreholdt nu disse, om de var klar over, at sønnen ”var på vej ud på et skråplan, idet han tilsyneladende var blevet styrelsesmedlem i Den Danske Forening”.

Sønnen, der vel at mærke er myndig, blev nu hjemkaldt til krydsforhør hos for-ældrene, hvilket beklageligvis resulterede i, at han gav efter for presset og trak sig fra Vennekredsens styrelse.

En af de unge kvinder, der havde del-taget i Sankt Hans festen, var dog hurtigt til at træde ind på hans plads, så vi igen var fuldtallige.

Efter et længere møde blev vi i Ven-nekredsen enige om, at vi ikke ville gøre mere ved det hændte. I stedet for en ør-kesløs diskussion med kommunen om, hvorvidt den pågældende medarbejder var gået for langt eller ej, vil vi hellere bruge krudtet på tiltag såsom klister-mærke-aktioner, møder, læserbreve, nati-onal påvirkning af lokalmiljøet osv.

Vennekredsen har da også allerede startet ud med flere af disse tiltag, lige-som vi i oktober måned afholdt en natio-nalsindet tur til et af vore nabolande. Her-udover har to andre unge mennesker af egen drift søgt kontakt til Vennekredsen, så i skrivende stund har vi et lokalt net-værk på 14 unge mennesker, der alle vil deres land og deres by det bedste, idet idérigdommen vedrørende fremtidige til-tag næsten ikke kender nogen grænser.

Ud fra det beskrevne vil de fleste læs-ere sikkert give os ret i, at fremtidsudsigt-erne for vores lille lokale tiltag tegner særdeles lyse.

Vi kan da også kun opfordre andre na-tionalsindede personer rundt omkring i landet til at få lokalforeninger op at stå. Som allerede beskrevet er det slet ikke så svært: langt de fleste oplysninger ved-rørende foreningsdannelse kan nemlig læses på Den Danske Forenings hjem-me-side.

På med handsken – og held og lykke fra os nordpå.

På vegne af Den Danske Forenings Vennekreds i Løgstør

Lars Peter Larsen

Lars Hartvig bliver nyt styrelsesmedlem efter Ole Hasselbalch

Han præsenterer neden for sig selv

Jeg er 28 år, studerer til ingeniør, bor i en lejlighed i omegnen af København. Jeg

Foreningsnyt

Den Danske Forening – nu også i Løgstør!

I foråret 2002 satte undertegnede sig sammen med et andet mangeårigt medlem af DDF med henblik på at forsøge at stifte en lokalforening af DDF i Løgstør. Lige som mange andre provinsbyer er Løgstør selvfølgelig heller ikke gået ram forbi hvad angår indvandrerstrømningen og hvad deraf følger. De obligatoriske pizzabarere er dukket op, det lokale bibliotek har fået sin obligatoriske indvandrerafdeling, Naser Khader er – af Gud ved hvem – blevet inviteret til byen for at holde sit obligatoriske ”ære-og-skam” foredrag etc. etc.

Imidlertid stod det som sædvanlig noget sløjt til med tiltag fra vores fløj. Der havde selvfølgelig gennem tiden været et par forkølede læserbreve i lokalaviserne osv., men en samlet national platform var der ikke tale om.

I løbet af dagen kom der selvfølgelig mange ideer til torvs om, hvordan man kunne få flere – og gerne unge – personer i tale, ligesom det var sket i Århus og flere andre steder i landet, hvor unge menne-sker har lavet nogle stærke lokalafdelinger. Enden blev, at vi besluttede os for at afholde en national Sankt Hans fest hos undertegnede, hvor vi via løbesedler til

flere uddannelsesinstitutioner fristede med en nationalsindet båltales, gratis øl, sodavand og pølser.

På selve aftenen gav 12 unge menne-sker fremmøde, hvilket er klart tilfreds-stillende, idet vi jo er bekendt med, hvor-dan man som ung kan vælge og vrage mellem de mere ”glitrende” tilbud.

Efter at et ungt par var blevet sorteret fra ved båltales, der – soberheden til trods – åbenbart faldt dem for brystet, blev der festet i kammeratligt samvær til langt ud på de små timer.

Oven på denne succes nærede vi ikke nogen betænkeligheder om, hvorvidt det kunne lade sig gøre at banke en lokalfor-ening op. Sammen med tre af de frem-mødte til Sankt Hans-arrangementet la-vede vi en styrelse til ”Den Danske Fore-nings Vennekreds i Løgstør”.

Vedtægterne til en sådan styrelse re-kvirerede vi via Den Danske Forenings hjemmeside, hvorefter vi fik skippet bre-vet af sted til kommunen.

Efter en del ventetid fik vi d. 11/8-02 svar fra kommunen, hvori den bekræf-tede, at Den Danske Forenings Ven-nekreds i Løgstør nu kunne benytte sig af kommunens mødefaciliteter.

Desværre skulle der dog drysses lidt malurt i bægret: En ansat ved kommu-nen ringede efterfølgende privat til foræl-drene til en af de personer, som efter eget ønske var blevet optaget i vennekredsens

har altid ment, at hvis ingen gør noget hvem skal så gøre det? Der skal mere aktion og energi ind i foreningen, vi skal profilere foreningen, med det formål at skaffe de aktive folk, som blot skal overbevises om at det kan nytte.

Jeg har været medlem af foreningen siden slutningen af 1991. Hos Lilian Bostok kom jeg ganske ofte, hun holdt dagligstuemøder en gang om ugen inde på Vesterbro. I 1994 havde foreningen et udendørsmøde grundlovsdag i Hillerød, jeg havde her lejlighed til at opleve de autonome i fuld aktion, heldigvis var der tilstrækkeligt med unge mennesker til at jage dem på flugt, jeg var i bageste geled og fik derfor ikke lejlighed til at komme i kamp, men her skal lyde en stor tak til disse folk, der kæmpede for demokratiet. I 1995 havde jeg den fornøjelse at komme til et ungdomskursus, hvori Ekstra Bladet havde en fået en spion ind. Der kom en stor artikel ud af det, hvoraf det meste af indholdet var noget vrøvl.

Jeg var medlem af Dansk Ungdom fra start til slut. Medlem af Dansk Forum, ligeledes fra dennes start. Var med til at danne Dansk Forums Studentergruppe, og at omdele deres blad Alætheia. Jeg blev medlem af Dansk Center Parti et år efter dannelsen, og sad i dettes hovedbestyrelse. Blev medlem af Dansk Folkeparti, næsten fra begyndelsen, men blev ekskluderet idet jeg var medlem af Dansk Forum. Jeg meldte mig ind i Fremskridtspartiet, efter at Glistrup fik lov til at komme ind.

Fjender har DDF nok af, men vi skal ikke længere stå i defensiven og forsvare vores synspunkter. Vi skal derimod angribe vores fjender og feje dem ud af den politiske arena, og de skal ikke have en chance for at komme tilbage. De fremmede skal vi hjemsende så skånsomt, som det er muligt. Terrorister skal derimod ingen nåde finde.

Lars Hartvig

Julefrokost i DDFs lokaler, Skomagergade 25, Roskilde, d. 14/12 kl. 13
Tilmelding 50 kr., tlf. 47749550

Den Danske Forening ÅRSREGNSKAB 1. januar - 31. december 2001

INDTÆGTER:		2000 tkr.
Kontingenter og bidrag	465.572	<u>460</u>
Vundne retsager	0	25
Aktieudbytter	14.611	17
Renteindtægter m.v.	3.631	<u>4</u>
Indtægter i alt	<u>483.814</u>	<u>506</u>

UDGIFTER:		
Porto	78.867	66
Gebyrer	318	5
Kontorartikler og kuverter m.v.	32.488	8
Telefon, telefax	15.720	18
Bogtrykker	403.830	239
Møde -, rejseudgifter og kurser	16.787	22
Sagsomkostninger	0	0
Annoncer, internet	24.155	24
Sekretariat/regnskabsafdeling	51.000	77
Småanskaffelser og reparationer	0	0
EDB-udgifter	2.789	6
Kursregulering m.v.	0	0
Andre omkostninger	32.980	36
Afskrivning tilgodehavender m.v.	0	0
Afskrivning inventar	11.334	<u>13</u>
Udgifter i alt	<u>670.268</u>	<u>514</u>
ÅRETS RESULTAT	<u>- 186.454</u>	<u>- 8</u>

BALANCE pr. 31. december 2001

AKTIVER:		
Likvide beholdninger	271.774	462
Værdipapirer	288.876	286
Inventar	64.224	76
Diverse tilgodehavender	59.360	<u>57</u>
AKTIVER I ALT	<u>684.234</u>	<u>881</u>

PASSIVER:		
Egenkapital: Saldo, Primo	866.938	875
Overført resultat	- 186.454	<u>- 8</u>
Egenkapital, ultimo	<u>680.484</u>	<u>867</u>
Skyldige omkostninger	3.750	4
Anden gæld	0	10
Gæld i alt	3.750	<u>14</u>
PASSIVER I ALT	<u>684.234</u>	<u>881</u>

REVISIONSPÅTEGNING

Jeg har revideret det af styrelsen udarbejdede regnskab for perioden 1. januar til 31. december 2001 for Den Danske Forening.

Jeg har udført revisionen i overensstemmelse med almindeligt anerkendte revisionsprincipper med henblik på at opnå en begrundet overbevisning om, at årsresultatet er uden væsentlige fejl og mangler.

Likvide beholdninger er afstemt med foreliggende dokumentation.

Hellerup den 29. juni 2002, PC-Revision Gentofte
Peter A. Christensen, Registreret revisor, FRR

Foredrag om Enhedslistens autonome bagland

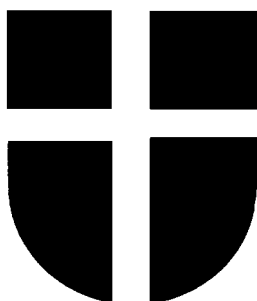

Århus Cykelbane, tirsdag d. 4/2 2003 kl. 19

Nykommunisterne i Enhedslisten tager officielt afstand fra politisk vold. Nationalt Oplysnings Forbund (NOF) har gennem længere tid forsket i det venstreekstreme miljø og kan afsløre omfattende forbindelser og personsammenfald mellem det udadtil demokratiske parti og gadens rå parlament i bl.a. Antifascistisk Aktion og Foreningen Demos.

Kom og hør nærmere tirsdag d. 4/2 2003 kl. 19, på Århus Cykelbane, hvor en repræsentant for NOF fortæller om den danske rødfront.

Arr.: Den Danske Forenings Vennekreds i Århus

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

DDF har stadig til salg video med muslim-overgreb i Tjetjenien – indsæt 100 kr. på vor giro 454-7551, mærket "T-video".

Husk julefrokosten d. 14. december, se s. 31

ÅRETS JULEGAVE:
Danskeren i smuk indbinding
Tre bind: 1987-93, 1994-97.
1998-2000. 625 kr./bind.

**Husk DDFs nye adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde**

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*